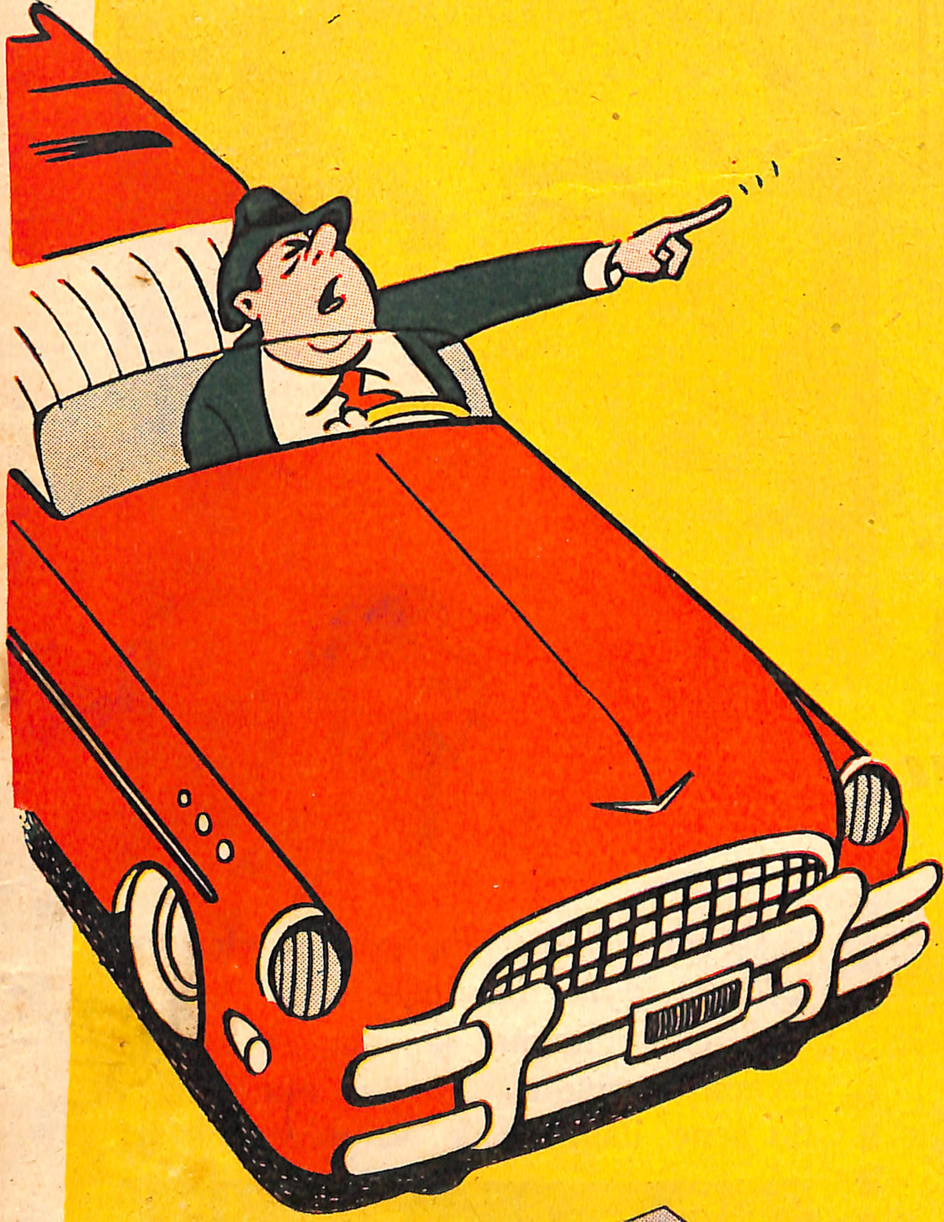
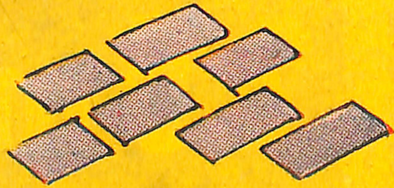
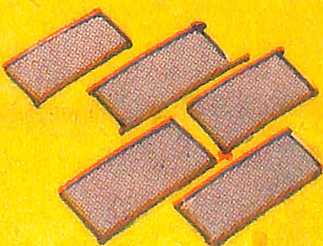
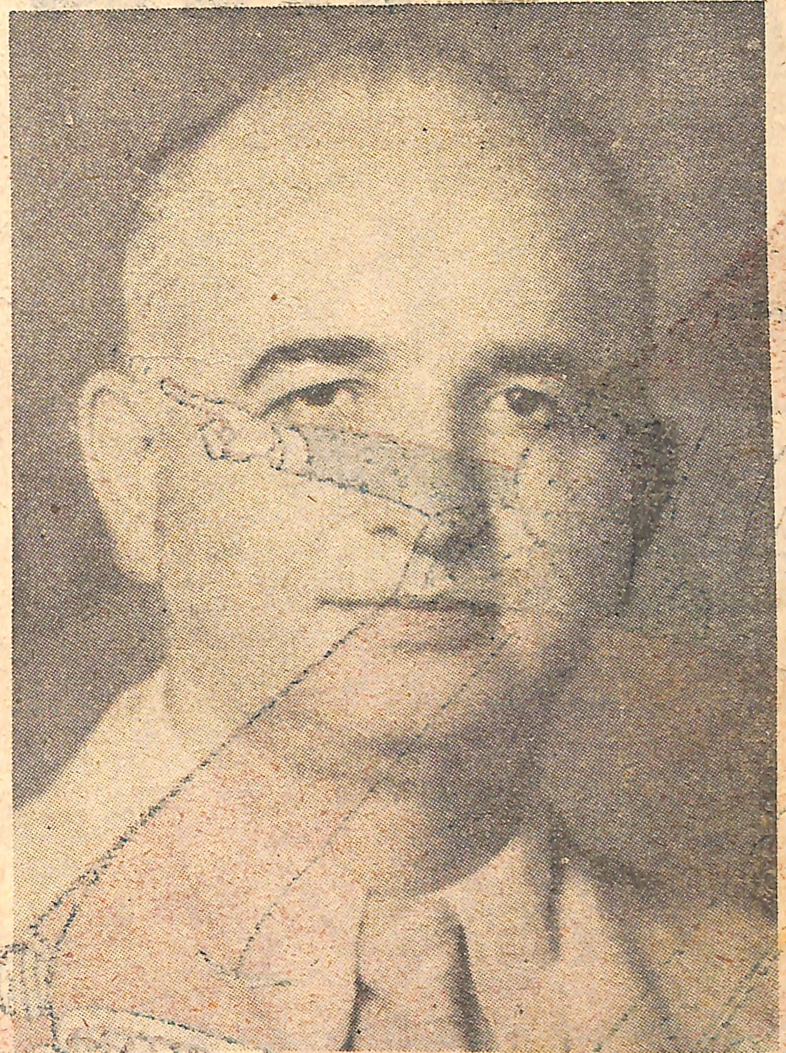
Akbaba


— Yeşilleri yak, geçeceğim!.

Tasarruf sahipleri Türkiye İş Bankasını neden tercih ediyor (4)

Adı ve Soyadı	Şeref Akdik
Mesleği	Ressam
Medeni Hali	Evli



"müşterilerinize kolaylık gösteriyorsunuz... hem de çok zengin ikramiyeleriniz var„

İş Bankasının müşterilerinden Ressam Bay Şeref Akdik, Bankamızı neden tercih ettiğini şöyle hülâsa ediyor:

"Bir tasarruf hesabı açtırmak için İş Bankasını tercih ettim. Çünkü İş Bankası Avrupaî bir teşekkül, personeli seçkin kimseler... memleketin kalkınması için birçok hayırlı teşebbüslere önayak oluyor... müşterilerinize kolaylık gösteriyorsunuz... hem de çok zengin ikramiyeleriniz var..."

Tasarruf sahiplerinin gösterdikleri bu alâkaya lâyık olabilmek için Türkiye İş Bankası daima senenin en zengin ikramiye plânını takdim etmektedir. Bu sene dağıtılacak ikramiye miktarı

2.5 milyon

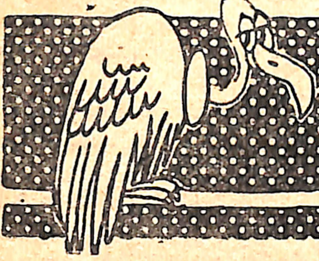
liradır. 1958 plânının Bay Şeref Akdik'e ve bütün mevduat sahiplerine hayırlı olmasını dileriz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 398

SAYI : 325 C.: 13 5 HAZİRAN 1958 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI 75 KURUŞ



Akbaba siyasî mizah gazetesi

PARİSTE İHTİLÂL!

ON beş gündür Paris'teyim: Beş milyondan çok insanın yaşadığı, bir milyondan çok otomobilin koştuğu Paris'te... Otuz metreden dar yüzlü yapısı, altmış metreden dar genişlikte caddesi, iki yanı ağaçsız yolu, yeşilliksiz, heykelsiz, anıtsız meydanı olmayan Paris'te... Gecesi gündüzünden ışıklı Paris'te, gülen Paris'te, eğlenen Paris'te, yaşayan Paris'te, güzel Paris'te, şık Paris'te, pasaklı ve edepsiz Paris'te!

Dün, İstanbul gazetelerine kavuşunca korktum: Paris'te ihtilâl havası esiyormuş!

Demek iki haftadır, şairin: «O balıklar ki denizde yaşarlar, denizi bilmezler!» dediği avanak yaratıklardan biriyim ben: İhtilâl havası içinde yaşıyorum da haberim yok!

Hayır, hayır, yalnız kendi aklıma iftira etmiyeyim: Şu caddeler boyu mağazalar, şu iştahlı insanlarla dolu lokantalar, şu kadın, erkek dolu sokaklar, şu Amerikalı, Kanadalı, Alman, İngiliz turistlerle dolu tiyatrolar, müzeler, barlar, kumar salonları, eğlence yerleri de benim kadar habersiz!

Bizim otelin sahibine elimdeki İstanbul gazetesini gösterip soracak oldum. Bir bomba patladı ve korktuğum ihtilâl koptu:

— Ah bu gazeteciler... Bu gazeteciler!..

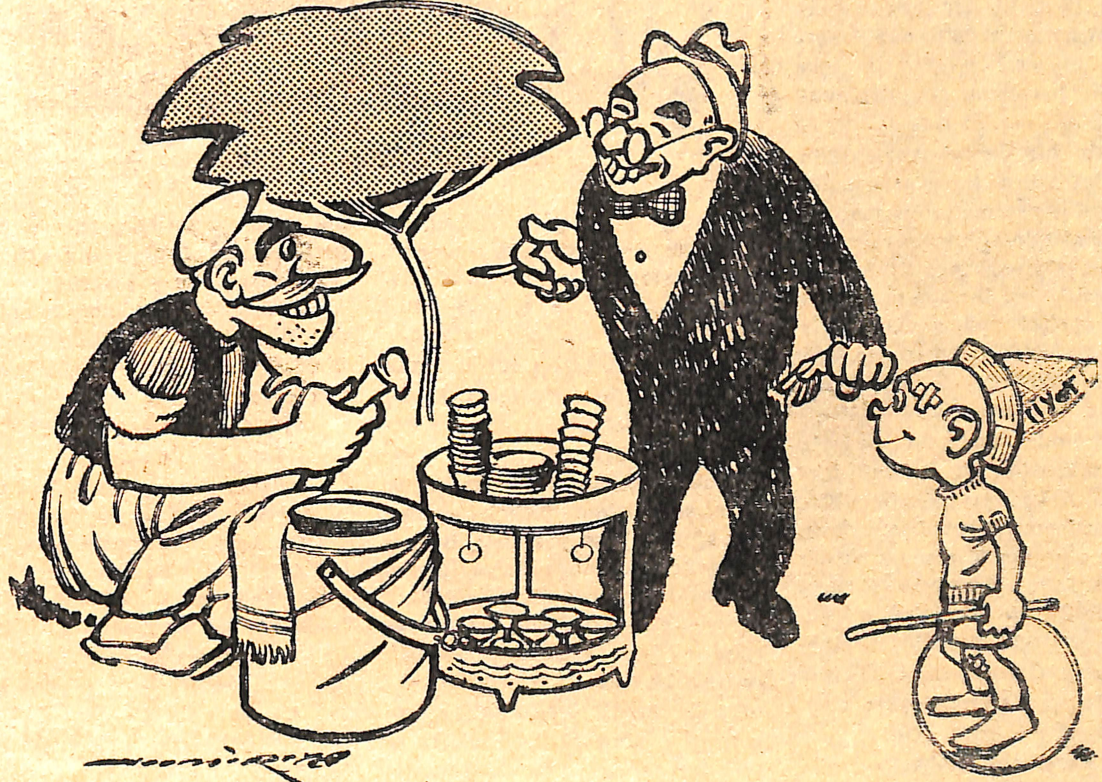
Herif, D.P. sözcüsü gibi gazetecilere ateş püskürüyordu. Bereket versin benim de bir yazar olduğumun farkında değil. Belki de valizlerimi elime verip kapı dışarı ederdi!

İstanbul'u Paris'ten çok telâşlandıran bu kocaman harfli heyecan başlıklarını yalnız bizim Cumhuriyet'lerimize, Hürriyet'lerimize, Milliyet'lerimize mahsus sanmayınız. Ağır başlı İngiliz gazeteleri de böyle!.. Telaşlanmayan yalnız Fransız halkı, hattâ Fransız hükûmeti: Kendisine karşı ayaklanan Cezair'deki kumandanlara bile âsi demiyor!

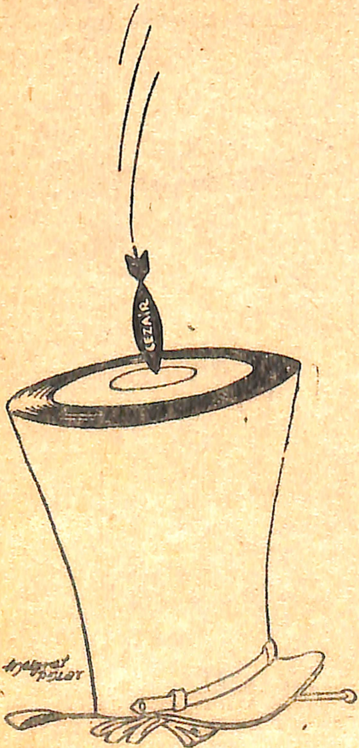
Pariste, her şeyin üstünde bir şey var: Hürriyet!.. Şarkılar söyliyerek gösteri yürüyüşü yapan genç kalabalıkları, coplu polisler bile gülümseyerek seyrediyorlar.

Evet, evet, büyük ihtilâlin vatanında yine bir ihtilâl havası esiyor: Ama resimde, ama edebiyatta, ama renkte, kokuda, ışıkta... ve bütün gönüllerde!

Yusuf Ziya ORTAÇ



— Ayol, süt yok, su yok... Bu dondurmayı ne ile yapıyorsun kuzum?..



YAZISIZ!..



— Sizi ciddi bir aşkla seviyorum, talebem olur musunuz?..

BAŞINIZIN derde girmesini istemiyorsanız, başı derde girenlerin hayatından ders almalısınız. Olur a, günün birinde Ankara'ya gideceğiniz tutar. Eşe dosta:

— Ankara'da yapılacak bir işiniz var mı? diye sorarsınız. Onlar da elinize bir paket tutuştur up:

— Ne olur, şunu Ankara'da fi lân yere bırak! deyiverirler.

Sakın böyle bir tongaya basmayın. Kimsenin verdiği paketi taşımayın. Bu dersi alabilmeniz için de benim başımdan geçenleri dinlemelisiniz.

Bu işin bir öncesi var. İlkin onu anlatayım. Arkadaşlara küçük şakalar yapmıştım. Bunlardan biri -affedersiniz- keskin zampara olduğunu söyler durur. Dinletecek birini buldu mu ,hemen zamparalık hikâyeleri anlatır. (Oysa biz onun anlattıklarının hepsinin palavra olduğunu biliriz. Şuna bir oyun oynıyayım, dedim. Pembe bir kâğıda inci gibi yazılarla bir kız ağzından bir mektup döktürdüm. Arkadaşa yolladım. Kız, onun yazılarını gazetede okurmuş. Hayran olurmuş. Tanışmak istiyor Elinde kırmızı çantayla Sirkeci garı önünde saat 15 de bekliyecek.

Mektup geldi. Arkadaş sevinçten çıldırdı. Giyindi, kuşandı, tıraş üstüne tıraş. söz verilen yere gitti. Tam iki buçuk saat bekledi. Biz de onu karşıdaki kahveden seyrettik.

Sonra kızdan ikinci mektup geldi. Kızın çok önemli işi çıkmış. Özür diliyor. Bu çarşamba Bakırköy istasyonunda saat 16 da. Kız yine işi çıktığı için gelmedi. Özür diledi. Paşabahçe iskelesinde buluşmalarını rica etti. Gelmedi. «Levent'te buluşalım» diye mektup yazdı. Mektup yazanın evli olduğu anlaşıldı. Kıskanç kocasından göz açamadığı için gelemiyordu. Onun için uzak yerlerde buluşma yeri gösteriyordu. Büyükada'da, Kilyos'ta, Florya'da, Okmeydanında...



NAZİK ALET

★ Yazan : AZİZ NESİN ★

Bu alay, iki, üç ay sürdü. Daha da sürecekti ama, o arada arkadaş evlendi de, İstanbul'u yer yer dolaşmaktan kurtuldu.

İkinci arkadaşa yaptığım küçük şaka, şöyle oldu. Tekel aleyhine çok ağır bir yazı yazmıştı. Bu yazıdan üç gün sonra Tekel İdaresi bir sandık içinde likör, köpüklü şarap, votka gönderdi. Daha doğrusu o böyle sanıyordu. Kapalı sandığı bize gösterip övündü. Akşam da sandığı bir otomobile koyup evine götürdü. Evde de karısına, kaynanasına, çocuklarına epi atıp tutmuş:

— Biz bir yazı yazdık mı, adamın işini bitiririz. Tekel, susma payı bana bir sandık içki hediye etti. Ben böyle sandıklarla susacaklardan değilim. Yarın daha ağır bir yazı yazayım da görsünler.

Arkadaşımızın ağır yazısı, rakı şişelerindeki mantarların sıkılığından şikâyetti:

Evdekilerine bir zaman şişindikten sonra:

— Açın bakalım şu sandığı! demiş.

Meraklı bir törenle sandık açılmış. İçinden tohuma kaçmış kırk hıyar çıkmış.

Hemen kaynana fırsatı kaçırmayıp, hıyarlardan en irisini eline almış:

— Nasıl bir muharrir olduğunu işte gör! demiş.

Bu alçaklığı yapsa yapsa kim yapar? Belli.

Üçüncü arkadaşıma yaptığım küçük şaka da şuydu. Bu, bizim gazetenin İdare müdürüdür. Tramvayların, otobüslerin üzerindeki tabelalardan başka hiç bir şey okumaz. Bir günden bir güne gazete okuduğu bile görülmemiş. Yalnız, gazetedeki yıldız falını merakla okur. Bu yıldız falını da ben yapıyorum. Ama, o benim yaptığımı bilmiyor. Her sabah ilk işi, gazeteyi açıp kendi doğum gününde yıldız falının ne yazdığını okumak. Bir gün onun doğum gününe şöyle yazdım:

«Arkadaşlarınıza elinizden geldiği kadar yardım ediniz. Bir arkadaşınız sizden borç isterse, geri çevirmeyiniz. Siz yardım ettikçe, Allah size daha çok verir...

Öğleden sonra da gidip kendisinden, üç yüz lira istedim. Cimrinin biridir. Yıldız falı okumasa, üç yüz kuruş vermez.

— Ne zaman ödeyeceksin? dedi.

— Haftaya... dedim.

— Üç yüz lirayı verdi. Haftaya onun yıldız falına şöyle yazdım:

«Siz, bir arkadaşınıza borç vermişsiniz. Arkadaşınızı, alacağınız için sıkıştırmayın. Çünkü bugünlerde kısmetiniz açılacak, elinize hiç yoktan büyük para geçecek. Yardıma devam edin. Yoksa kısmetiniz kapanır.»

Bir gün, 250 lira daha aldım. Böyle böyle, ondan aldığım para bin altı yüz lira oldu. Bir gün yine, yazdığım yıldız falına güvenerek, iki yüz lira daha istedim:

— Ulan, ben kısmetin de, yıldız falının da içine... diye başladı. Ben de kaçtım.

Öbür arkadaşlara da yaptığım ufak tefek şakalar var. Bunlar hepsi birleşmişler, şuna bir ders verelim, aklı başına gelsin, demişler.

Ben de bir iş için Ankara'ya gidecektim. Âdettir ya, ben de onlara:

— Ankara'da bir işiniz var mı? diye sordum.

— Aman, dediler, Ankara'daki büroya gidecek bir paket var. Onu götür.

Biraz sonra bir sarılı paket getirdiler. İpinden bir tuttum, paket yerinden kalkmıyor.

— Yahu, bu ne?

— Bu, dediler, telefokspretiks âletinin yedek parçası.

— Bir ambara versenize?

— Sen çıldırdın mı yahu? Ambara verilir mi? Gayet nâzik bir âlet. Yere hızlı konsa, biri yavaşça çarpsa kırılır. İnce âlet...

— Postaya verin!

— Sen delisin. Hiç böyle bir âlet postaya verilir mi? İki yüz elli bin liraya alındı. Bu döviz sıkıntısında bu âleti getirtene kadar göbeğimiz çatladı. Ya postada kaybolursa... 250 bin değil, 500 bin verilse bulunmaz.

Sürprizi, yazının sonuna saklayıp da ne olacak? Şimdiden size söyliyeyim. Paketin içine dört tane kaldırım taşı koymuşlar. Hiç böyle bir oyun aklıma gelmedi.

— Aman, dediler, çok dikkat et. Gözünün önünden hiç ayırma. Sakın hamala filân verme, bir yere çarpar bozulur. Burada yapacak adam da yok. Aman haaa... Çok hassas bir âlettir.

Çok hassas âleti elime aldım. Kapıdan çıkarken:

— Ankara'da rastgele bırakma, dediler, orada hep beraber toplanın, birlikte açın. Onlara sapasağlam teslim et. Hattâ bir de zabıt tutsanız iyi olur.

Benim durumumu, sorumluluğumu iyice anlıyabilmeniz için, siz de benim gibi elimdeki pakette dört tane kaldırım taşı olduğunu bilmemiş olun.

Aman Yarabbi! Ne büyük sorumluluk. 250 bin liralık bir âlet, son derece ince, hassas. Bir çarpsa bozulur. Yapacak yok. 500 bin lira versen bulamazsın. Bir dert.

Paketin ipi kopacak diye, ödüm patlıyor. Kucağıma aldım. Ağır da körolası, benim diyen hamal zor taşır. Bâbıâli yokuşundan aşağı kan ter içinde iniyorum. Şu insanlar da yürümesini hiç bilmezler. Kimi çarpar, kimi iter, kimi dirsek vurur. Paketi, göğsümün üstünde kundakta çocuk gibi tutuyorum.

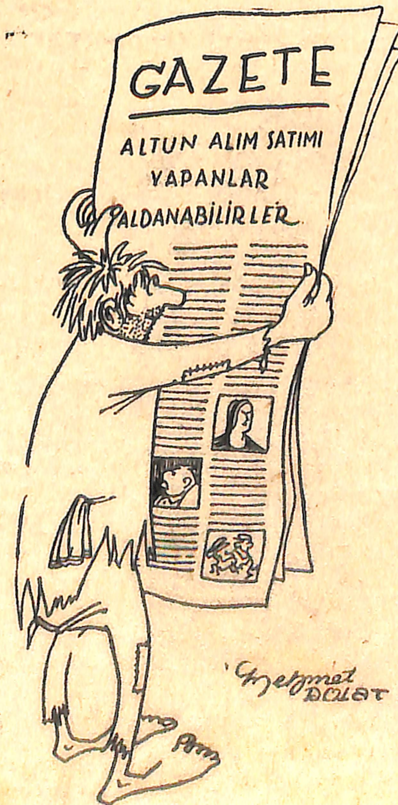
— Kardeşim, yavaş...

— Ne olmuş, yavaş olmazsak...

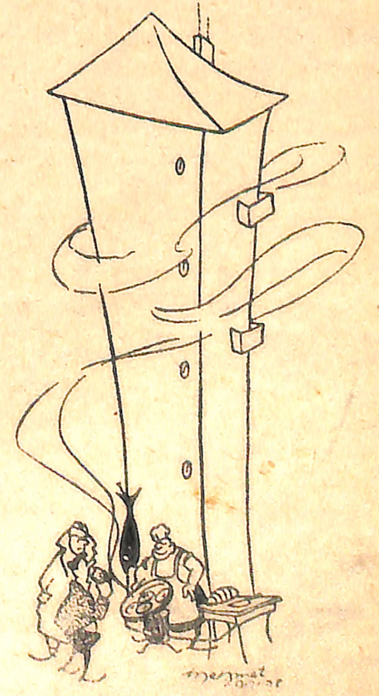
— Yahu âlet var, nâzik bir âlet.

— Şimdi senin âletinden...

Adam sövse ne yaparsın? Kızıp da suratıma iki tokat atsa, elimi kaldıramam. Âlet nâzik... En iyisi yolumda gitmek. Göğsümün üstünde taşıdığım âleti kollaya kollaya Sirkeci'ye geldim. Orası daha dert. Bir dolmuşa kırk kişi saldırıyor. Ben, yavrusunu koruyan kartal gibi, hassas âlete kanat germişim. Dolmuş diye saldırırken, tam da içeri gireceğim, biri çelme taktı, beni yere yıktı. Ben yuvarlandım, o dalmuşa daldı. İnsan, nâzik bir âleti taşırken ne kadar da çevik oluyor. Ben artık canımı unuttum, âletin derdine düştüm. İşte o duy-



YAZISIZ!..



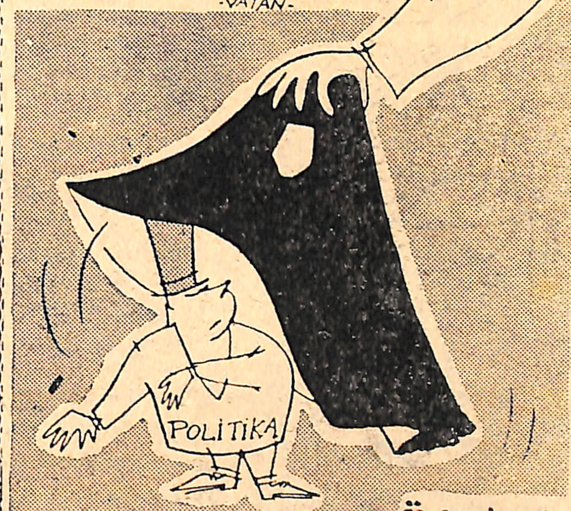
Şehirden çizgiler: 4

KIRK ANBAR



Türkiyede 250 bin şeker hastası var -AKŞAM-

«ÇARŞAFIN DİN İLE BİR İLGİSİ YOKTUR» -VATAN-



AÇIK OTURUM



Üsküdar da bir taksi eve girdi -YENİ SABAH-



guyla, yere yüzükoyun kapaklanmadım da, sırtüstü geldim. Âlet üstümde kaldı. Çok şükür ona bir şey olmadı. Oldu mu, olmadı mı, o da belli değil. Bir çarpsa bozulurmuş. Ya bozulduysa. Yavaşçacık yerden kalktım. Dolmuşa, otobüse binilmiyecek. Taksilere gittim. Şoförlerin burnu havada, hiç biri gitmiyor. Ben yalvarıyorum:

— Kardeşim, kendim için değil. Şu nâzik âlet için. Ne olur. Ne istersen vereyim!..

Karaköye kadar beş lira. Olsun, elli lira dese vereceğim. Yolda araba sallanır. Âletin teli kopacak diye içim titriyor:

— Bay şoför, ne olursun, yavaş sür!

Küt, pat... Bu İstanbul sokaklarının kaldırımları yapılırken hiç taşınacak nâzik âletler düşünülmemiş.

Nâzik âleti Karaköye getirdim ama, ben de bittim. Artık taşıyacak dermanım yok. Bir hamala verdim:

—Aman çarpma! demeğe kalmadı, hamalın elinden ip kopup paket düşmesin mi? Eyvah... Haydi hamalla birbirimize girdik. Kendi kendime, «artık bu nâzik âletten hayır kalmadı» diyorum. Ömrümce çalışsam ödiyemem. Bir de bozarsam, beni işten çıkarırlar. Sağlıkla bir yerine verip, şu belâdan kurtulsam.

Nâzik âleti vapura getirene kadar ne çektiğimi ben bilirim. O gün de dalga var denizde. Vapur sallandıkça içim bir kere hop ediyor. Kucağımdan bir yere bırakamıyorum. Yanımdaki yolcular, telâşımı görüp merak ettiler de soruyorlar. Onlara anlatıyorum:

— Efendim, çok nâzik bir âlet. 500 bin lira verseniz bulunmaz. Bu döviz sıkıntısında alana kadar neler çektik. İçinden bir teli koptu mu, bozulur. Burada yapacak adam da yok.

Artık nâzik âlet için neler öğrendimse bire bin katıp anlatıyorum. Sonra da içime bir korku düştü. Çok para ettiğini anlayıp ya çalarlarsa...

Haydarpaşaya geldik. Hamallar,

— Taşıyalım! diye üstüme saldırdılar.

Hamala verir miyim? İki kolumla sımsıkı kucaklamışım, nâzik âletle sarmaş dolaş trene bindim.

Yataklı vagonda bir ooh, dedim. Dedim ama, bu sefer de âleti bırakıp bir yere gidemiyorum. Yemek yemek için lokanta vagonuna giderken, nâzik âlet kucağımda. Dahası var, helâya girerken nâzik âlet de beraber. Gözü kör olsun, tren bir sallanıp da ayağım kaymaz mı? Haydi ben bir yana, nâzik âlet bir yana. Boşuna sakınan göze çöp batar, dememişler. Bu nâzik âlette de, âletlik yer kalmadı ya. Bunu bana verenlere söv̈üp sayıyorum. Yataklı vagonda iki kişiyiz. Ben üstte yatıyorum. Âlet, yukarıdan düşecek diye ödüm kopuyor. Ben alt yatakta yatayım, diye adama rica ettim:

— Neden? dedi.

— Bu elimdeki nâzik âlet... diye başladım. Razı oldu ama, ben adamın bakışlarını hiç beğenmedim. Gözleri hep âlette... Sabaha kadar uyumadım.

Ankara'ya geldim. Binbir zorlukla âleti, Ankara bürosuna getirdim. Bürodaki bütün arkadaşları topladım. Nâzik âleti onlara iyice anlatıp:

— Şimdi, dedim, bu âlet hepinizin gözü önünde açılacak. İşte size teslim. Ben üstüme hiç bir sorumluluk almam.

Büronun şefi ne dese iyi:

— Dün gece İstanbul'dan telefon ettiler. Bu âlet yanlış gelmiş. İzmir'e gidecekmiş. Sen yine geri götüreceksin!

Tuuuu... Bu kadar uğraştıktan sonra bir de geri mi götüreceğim?

— Döneceğim güne kadar burada kalsın! dedim.

— Nemize lâzım, bozulur da... Alamayız, dediler.

Otelde bırakamazsın, emânetçiye veremezsin. Ankara'ya ben iş için geldim. İki Bakan, üç Genel müdür, bir de banka müdürüyle konuştum. Hep o nâzik âlet kucağımda:

— Nedir o? diye soruyordu.

Ben hepsine anlatıyorum:

— Çok nâzik bir âlet olup, 500 bin lira verilse yok. İçinden bir tel kopsa...

O nâzik âleti, İstanbul'a geriye nasıl getirdim, ben bilirim.

G azeteye getirince, hepsi başıma toplandı:

— Açıp da bakalım, belki bozulmuştur dediler.

Açtılar. İçinden dört kaldırım taşı çıktı. Hepsi gülmekten yerlere yuvarlandılar. Benim gözüm dönmüş. Kaldırım taşının birini yakalayıp üzerlerine yürüdüm. Hepsi kaçtı. Arkalarından fırlattım. Kapının camı kırıldı.

Benim başıma gelen size ders olsun.

— Şu paketi... derlerse, sakın paket maket almayın!..

Aziz Nesin



İzmarit ENDÜSTRİSİ

★ ADNAN VELİ ★

KARAKÖY meydanında, Tünel'e yakın köşede, boynuna bir tabla asmış, avaz avaz haykırıyordu:

— Kırılmaz naylon cıgara tablaları beyler. Portatif naylon cıgara tablaları, 125 kuruşa beyler. Cumhuriyet kanunlarına ve sayın valimize en büyük hizmetimizi fabrikamız icat etmiş bulunmaktadır. Portatif cıgara tablaları... Cıgaranızı, kibritinizi yerlere atmayınız beyler. Hemşerilik vazifenizi yapınız. 125 kuruş vererek İstanbulu temiz tutunuz beyler!..

Karşıki kaldırımda duran «yeşil» lerden biri, cıgara tablası satan çocuğa uzaktan dik dik baktı. Oğlan, gramofon plâğı gibi, durmadan tekrarlıyordu:

— Portatif cıgara tablaları beyler. Bu tablanın içinde söndürüp tablayı cebinize koyunuz beyler

Çocuğun yanına, orta yaşlı, şişmanca, hırpani kılıklı biri sokuldu:

— Gaça viriyon?.. dedi.

— 125 kuruşa beyim. 25 lira vermemek için, 125 kuruş ver, kurtul..

Adam, satıcının yüzüne alık alık baktı:

— Ne deyi yirmi beş lira viriyormuşum?.. 125 değel mi bunlar?..

Bu sefer çocuk, adamın yüzüne baktı:

— Sen nerelisin hemşerim?.

— Taşköprü..

— İstanbula yeni mi geldin?

— Üç gün var

— İstanbulda yere cıgara atılmaz. 125 kuruş verip bir tabla alırsın. Cıgaranı söndürüp cebine koyarsın hemşerim .

— Len bunu siftah duyuyom vallama... Sönmüş cuvaranın adamın cebinde ne işi olurmuş?..

— Burada kanun böyle... Cıgarayı yere attın mıydı, hemen 25 kâğıdı toslarsın. Kibrit atarsan 15 kâğıt. Cıgaranın külünü yere düşürürsen 15 kâğıt, dumanını savurursan 5 kâğıt...

«Yeşil» lerden çocuğu süzen, onun tarafına sokulmaya hazırlanıyordu. o sırada yanına gayet şık bir adam geldi:

— Memur bey, dedi. Sizden bir istirhamım var. Şu cıgarayı benden içip bitirdim. İzmaritini size takdim edeyim de, neresini münasip görürseniz oraya atınız.

«Yeşil», tereddütle:

— Sizin sigaranızı atmak, benim vazifem değil ki, beyefendi, dedi.

— İyi ama efendim, bunu nereye atabileceğimi söyleyin hiç olmazsa...

— Aman efendim rica ederim. Belediye İstiklâl caddesine boydan boya kutu dizdi.

— Yani şimdi ben, sigaramı atmak için İstiklâl caddesine mi çıkayım?..

Yakında Karaköy'e de çöp kutuları konacak. O vakit kutulara atarsınız.

— Ne vakit konacak?..

— Efendim, biz mucibini Belediye başkanlığına yazdık. Orası da sağlık komisyonuna havale etmiş. Sağlık komisyonu, daimî komisyonun mütalâasını sormuş. Masraf tahakkuku için hesap işleri müdürlüğüne yazmışlar. Hesap işleri müdürlüğü de, Belediyenin, istimlâk işlerinden gayrı işlere kırk paralık masraf etmiye bile takati yoktur, diye cevap vermiş. Şimdi Belediye, sinemalardan aldığı eğlence resmine ek olarak, bilet başına iki kuruş «çöp kutusu vergisi» koymayı düşünüyor.

— Peki ama efendim, benim elimdeki sigara ne olacak şimdi?.

— Deniz kenarına kadar bir zahmet buyursanız...

— İyi ama, denize çöp atmak da eski Belediye başkanı Gökay tarafından yasak edilmişti.

— Gökay şimdi tarihe karıştı beyefendi...

— Ya Tarhan?..

— Siz de insana ahret suali soruyorsunuz.

Elinde İzmarit tutan, enikonu sinirlenmişe benziyordu:

— Tarhan için halk, şarkı çıkarmış ayol, duymadınız mı?.

— Yooo, duymadık...

— Diyorlar ki:

Tarhana tartar
Boğazımı yırtar
Baklava kardeş,
Gel beni kurtar..

— Valla beyefendi, işin o tarafı bizi ilgilendirmez. Bizim vazifemiz ceza yazmak. Üst tarafına karışmayız.

O sırada, ayni kaldırımdan bir yolcu, cıgarasını tüttüre tüttüre ilerliyordu. «Yeşil» lerden biri ötekini dürttü:

— Tahir, gördün mü?.. Şimdi bu keriz, izmaritini muhakkak yere atacak.

— Yürü öyleyse peşinden... Sen sağ eline bak, ben de sol eline...

— Olur. Ama gözünü dört aç haaaa!.. Bak, bir nefes çekti. Olsa olsa dört nefes daha var.

— Dört nefes yok o cıgarada, olsa olsa en azamisi üç nefes...

— Aman dikkat et kardeşim, atlamıyalım.

— İmkânı mı var yahu?..

Cıgaralı adam, Karaköy'den Tophane'ye doğru ilerledi. «Yeşil» ler de bu heyecanlı takibin sonuna yaklaşıyorlardı.

— Tahir!. İki nefes kaldı...

— Haydi bakalım, Allah büyük..

— Dayan Tahir... Gözünü İzmaritten ayırma haaa!..

— Ayırır mıyım anam babam?..

— Tahir, bir nefes kaldı... Amman Tahir, sıkı dur...

— Duruyorum canım ciğerim...

— Amman Tahir, herif son nefesine geldi.

— Son nefesini de kolluyorum.

— Amman Tahir, attı atacak...

— Vardiyadayım kardeşim...

— Amman Tahir atıyor...

— Hele bir atsın bakalım...

— Amman Tahir...

Demeğe kalmadı. Herifin elinden cıgara kayboluverdi. O vakit Tahir, yıldırım gibi, adamın bileğine yapıştı:

— Çabuk 25 lirayı toslayınız, dedi. Yolcu birdenbire korktu:

— Ne 25 lirası?.. diye sordu.

— İzmariti yere attın.

— Ayol ben cıgara kullanmam ki... Üç buçuk aydır, doktor yasak etti.

— Attın.

— Canım, attımsa gösterin...

İkisi de yerlere bakarak. izmariti aramıya başladı. Ama görünürlerde bir şey yoktu. «Yeşil» lerin ikisi de şaşırmıştı:

— İzmarit nerede yahu?..

— Galiba yanlış gördük.

— Galiba...

İkisi birden adama döndü:

— Sizden, çok çok özür dileyeceğiz beyefendi. Herhalde bir yanlışlık oldu.

— Zarar yok...

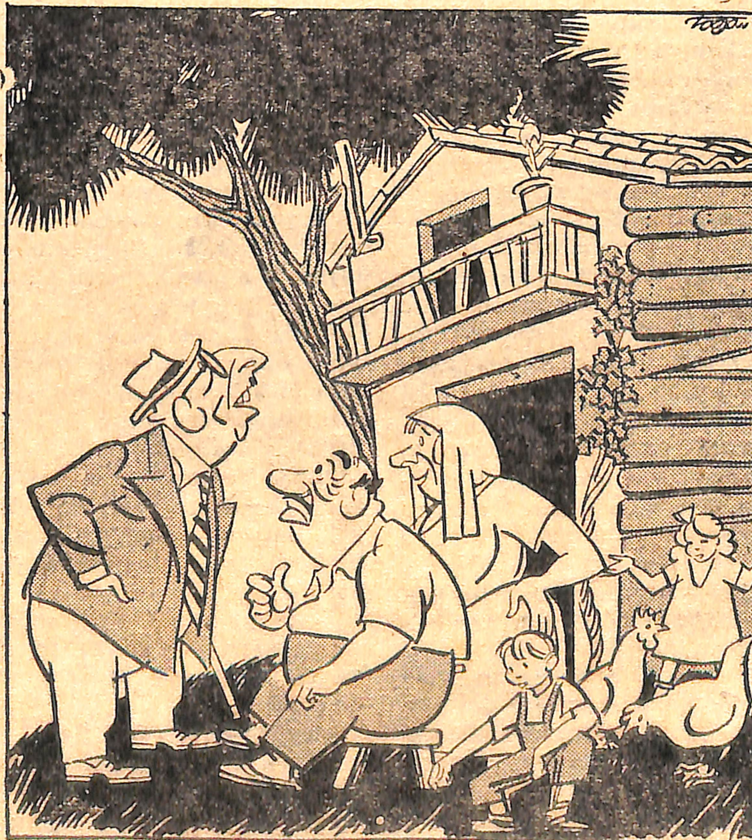
Gerisin geriye yürümiye başladılar. Adam, arkalarından biraz baktı. İyice uzaklaştıklarını görünce bir cıggara daha yaktı

«Yeşiller» ler, tekrar Karaköy meydanına geldikleri vakit, başka bir adam, önüne bir kutu asmış, içine de bir mıktar kum doldurmuş, kısık sesiyle haykırıyordu:

— Vatandaş!.. Yerlere cıgara atıp 25 lira vereceğine, cıgaranı şu kutuya atıp beş kuruş ver... Memleketimize âmme hizmeti görüyoruz. Beş kuruşa, beş...

Her köşe başında buna benzer «temizlikçiler» türemişti. Kalkınan Türkiye'de böylelikle, bir izmarit endüstrisi de kuruluyordu.

Bu sene yazlık kiralar ateş pahasına. **(Gazeteler)**



— Şu dağ başındaki kulübeye üç bin beş yüz lira verdim!..
— Çok vermişsin, pazarlık etseydin belki daha ucuza satın alırdın!..



— Giy bakayım şu önlüğü... Ben mizah mecmualarındaki bulaşık yıkayan kocalardan değilim!..

Tefrika, tefrika

Gün görmüş, geçirmiş Şükûfe hanım, o gece ilk defa olarak yetişmiş kızı Ayla'yı Basın balosuna götürmüştü.

Masalarına yerleştikten sonra, kızına talimat verdi:

— Dikkat et kızım, dans edeceğin kavalyelerle çok konuşma ve her kavalye ile bir defadan fazla dans etmemeğe çalış...

Biraz sonra Aylâ, kendisini dansa davet eden genç romancı ile dans eden çiftlerin arasına karıştı.

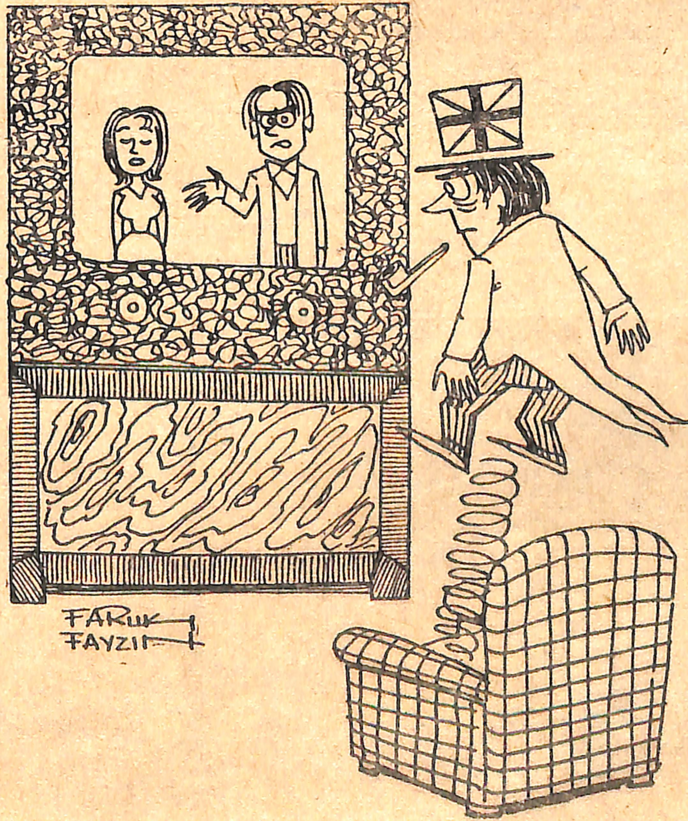
Şükûfe hanım, kızına verdiği talimanın aksine hareket ettiğini ve ayni kavalye ile dans edip konuştuğunu görünce canı sıkıldı. Bir aralık kızını bir köşeye çekerek:

— Aylâ, dedi, neden sözümü dinlemiyorsun, bakıyorum hep ayni kavalye ile dans ediyorsun.

Genç kız, kumral başını annesinin göğsüne dayıyarak naz lı nazlı cevap verdi:

— Anneciğim, ne yapayım, bırakamıyorum onu, bana son yazdığı meraklı ve heyecanlı bir romanı tefrika tefrika anlatıyor da..

İngiliz televizyonunda bir Türk kızı.. (Gazeteler)



— Hanımefendi resitalden vazgeçmiş, taksim yapacakmış!..

Şoförle konuşmak yasağı!

Bizde, tramvaylarda göze çarpan bir sürü yaftaların arasında, en eskisi şudur:

«Vatmanla konuşulmaz!..»

İngilterede otobüslerde buna benzer bir yaftada bu kelimeleri okursunuz:

«Şoförle konuşmak terbiyesizliktir.»

Amerikada ise:

«Otobüs şoförü ile konuşmanın cezası on dolardır.»

İsraildeki otobüslerde de şöyle yazılıdır:

«Otobüs şoförü ile konuşmak, size ne kazandırabilir!»

Seyahat masrafı!

Karikatürist Sururi, New-York'da bir bakkaliyeye girer, bir kutu sardalya ister. Tezgâhtar sorar:

— Ne çeşit istersiniz, yerli mi, Avrupa mı?

— Aralarında ne fark var?

— Yerlileri bir dolara, Avrupadan gelenleri iki dolara satıyoruz.

Sururi kumral kaşlarını çatar:

— Yerli olsun. Bir dolar fazla verip bir sardalyenin Avrupadan Amerikaya yaptığı seyahat masrafını ne diye çekeyim?!



YOLDA ayağına kazara bastığım vatandaş, özür dilememi saçma bulur gibi güldü:

— Olur, olur böyle şeyler.

Ana avrat dümdüz gidebilirdi. Kibar adammış... Dönemeçte az daha taksi altında kalıyordum. Kabahat benimdi. Fakat buna rağmen, şoför küfretmedi.

— Olur, olur böyle şeyler, dedi.

Bu gün de sakarlığım üstümde. Güzel güzel yürürken bir kadının çantasını düşürdüm. Kolum çarpmıştı. Ağlamaklı oldum. Kadın aldırmadı bile. Çantanın derisi sıyrıldığı halde:

— Olur, olur böyle şeyler, dedi.

Bütün iyiler bana mı rastlıyordu... Dalgınlıkla sigaramı yere atıverdim. Klorofilli memurlardan biri orada dikilmiyor mu? Titredim. Ama memur, karakola götürmek şöyle dursun:

— Üzülmeyin rica ederim! dedi. Gayriihtiyari attınız. Olur olur böyle şeyler.

Parkta bir dilbere beraber gezip gezemiyeceğimizi sordum. Malesefmiş. Elbisemin rengi tayyörüne gitmezmiş. Ne topuk yapıştırdı, ne «eşşeoğlu eşek» iltifatiyle annemi, babamı ve beni insanlıktan tekaüde sevketti. Rahatsız ettiğimi söyliyerek kendisinden özür diledim. Boş ver, mânasına gelen bir hareket yaptı ve:

— Olur, olur böyle şeyler, dedi.

Bayiden gazete aldım. Muhalif yerlerde konuşan muhalefet liderleri, D.P. nin ters icraatı hakkında «Olur, olur böyle şeyler. Zamanla bütün meseleler hâllolacak» demişlerdi... Bir D.P. li başyazar, sert tenkitler döşenen muhalif gazetecilere çatmıyor, aksine «Olur olur böyle şeyler. Demokrasi, tenkide tahammül rejimidir» diyordu.

Kendimi rüyada zannettim. Dört yol ağzındaki trafik polisine:

— Yıl kaç? dedim.

— 1958!.. 28 Mayıs 1958 çarşamba! Saat 24!.. Biraz sonra perşembe başlıyacak.

— Saat 24 mü? Nasıl olur? Karanlık değil ki...

— Rüya görüyorsun. Uyan da bak karanlık mı, aydınlık mı?

Keşke uyanmasaydım... Bu tatlı rüyanın tesirinden uzun müddet kurtulamadım. 29 haziranın ilk zılgıtını hanımdan yemek nasipmiş. Yan değiştiriyordum.

— Çüüüüüş!.. dedi.

Sabahleyin otobüs durağına yollandım. Siyah bir otomobil, köşedeki trafik lâmbası yeşil yanmadan geçmek istedim. Tamponu arka bacağıma dayandı. Şoför hatalı olmasına rağmen küplere bindi:

— Ulan sen Hindistandan mı geldin?

— Hayır! dedim.

— Buralarda mukaddes inek bulunmaz da...

— Olur, olur böyle şeyler. Bu seferlik affedin! dedim.

— İnek oğlu inek! dedi.

— İnek oğlu öküz!

Burnumun zirvesine bir tükürük kondurdu. Başını sallaya sallaya uzaklaştı.

Durağa varmıştım. Otobüs geldi. Bindim. Kapı yanında oturan biletçiye bilet kestiriyordum. Sağ ayağım, silindir altında kaldı sanki:

— Ay ay! diye bağırdım.

Hayvan vagonu gibi bir adam, gözlerini devirerekten bakıp:

— Ulan düdük makarnası, dedi, ayağın ne arıyor orada?

— Bilmem, dedim. Kendisine sorun.

— Sen susacak mısın?

— Antidemokratik tedbirler amanıza sebep yok. Susacağım!.. Son olarak şunu söylememe müsaade buyurun; ayağıma basıp canımı yaktığınız için özür dilerim!

— Ha şöyle!

Biletçi:

— Öne yürüyelim beyler! dedi.

İtirazlar yükseldi:

— Daha nereye yürüyeceğiz?

— Badem ezmesine döndük.

— Hâlâ adam almaya kalkıyor.

Biletçi:

— Bugün rekor kıracağım, dedi. Salak Apti iki yüz yolcu almıştı. Ben iki yüz elli alacağım. Beyler, bu, sizin için de bir şeref! Yarın öbürgün gazeteler yazdı mı, «O otobüste ben de vardım!» diye böbürlenirsiniz... Öne yürüyelim, öne yürüyelim beyler!.. Yüz dokuz, yüz on, yüz on bir... Yüz elli altı, yüz elli yedi... Öne yürüyelim beyler!

— Yeter; söz milletindir!

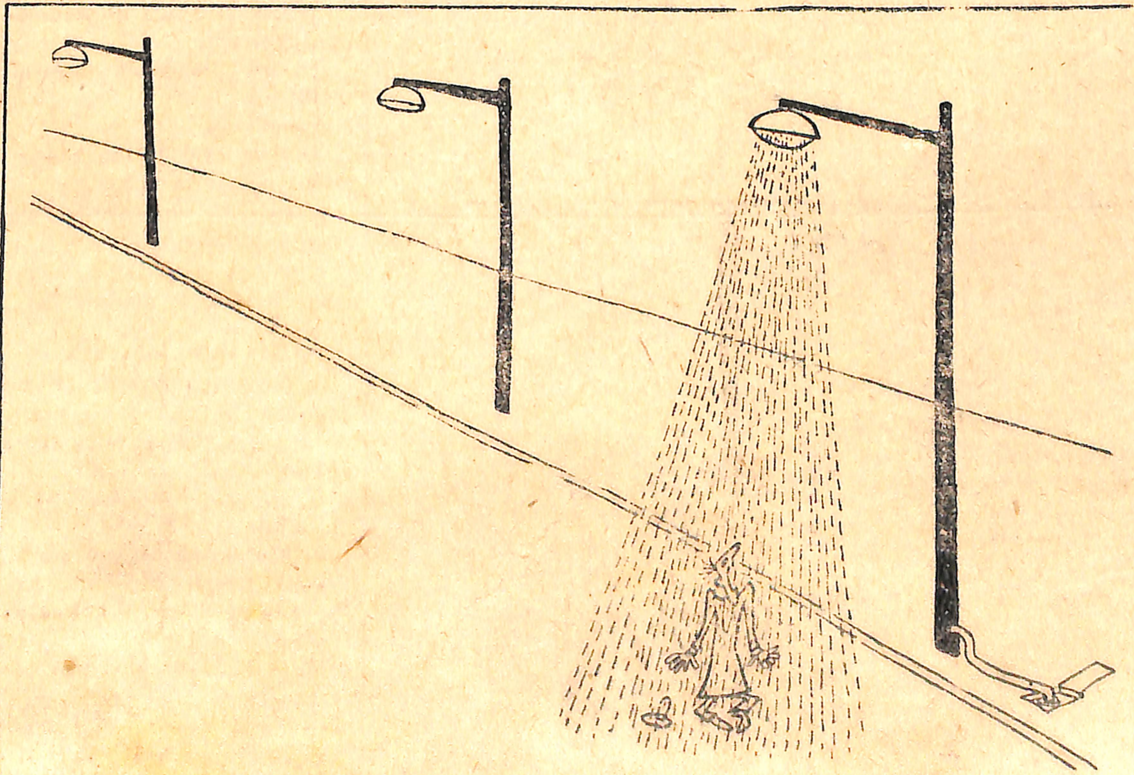
— Yüz elli sekiz, yüz elli dokuz, yüz altmış... İki yüz on üç, iki yüz on dört...

— Yeter yahu! Şikâyet ederim seni.

— İstediğin yere şikâyet et! Rekor kırdırma şefi ile otobüsler için yazılanları okuyup makaraları koyverme direktörü akrabam!.. Öne yürüyelim beyler! İki yüz on beş, iki yüz on altı... İki yüz kırk yedi, iki yüz kırk sekiz...

— Ölüyoruz!..

— İki kişi daha alsak, tamam! Öne yürüyelim beyler!.. İki yüz kırk dokuz... Yürüsene beyim!..



— Söyle!

— Biz ne olacağız?.. Arkadan binenler, bizi ön kapıdan dışarı sür düler.

— Yalan! Bakayım biletlerinize!

— İşte!..

— Vay canına!.. Ahmet, ne kapamadın kapıyı yahu! İşin yoksa, tekrar başla:

Şoför, kıkır kıkır gülüyordu. Ama, sinirlendi:

— Başlamana başlarım şimdi!.. Dışardakileri ne yapacağız?

— Hiiiç!.. En doğrusu çekip gitmek.

— Gazetelere şikâyet ederler.

— Daha iyi ya. Direktör eğlenir. Aybaşında bakmışsın, maaşlar zamlı! Olur, olur böyle şeyler.

Yüz kişi kadardık. Şoför, tepinmemize aldırmaksızın otobüsü hareket ettirdi... Başka otobüs bekledik. Geldi. Biletçi, anlattıklarımızı dinledikten sonra:

— O biletler bu arabada geçmez! dedi.

— Neden kardeşim?

— Söylediğiniz biletçiyle küsüm. Kıyamet kopsa, onun biletlerini bu arabaya sokmam. Elinizdekileri atıp yenilerini alırsanız, ne âlâ! Almazsanız yallah!

— Olur mu yahu?

Cevabını başka bir yolcu verdi:

— Olur, olur böyle şeyler. Memleketimizde her şey olur.

İnen de var, binen de... Ben, binenler arasındaydım. Öfkem kabarmış... İki adım ötede ahlâksız bir herif, önündeki kadını sıkıştırıyor. Bir kızdım, bir kızdım. Bakmıyayım, diyorum ama, elimde değil! Kadıncağız homur homur homurdanıyor. Bağırıp çağırmaya nezaketi mâni.

Adam işi arttırdı. Kurbanının saçlarını kokluyor. Şurasını burasını yokluyor. Sabır Yarabbi!.. Çok, çok küstah! Küpesiyle bile oynuyor. Mücevherat hırsızı olamaz mı? Okşaya okşaya mestedip (yüzük, bilezik, küpe) ne denk gelirse yürütemez mi?

Tekrar koklamaya, yoklamaya girişince sabrım tükendi. Ense köküne bir yumruk yolladım. İadeli taahhütlü yollamışım. Gözümde şimşekler çaktı... Vuran kim, diye baktım: Kadınmış!

— Ne münasebetle vuruyorsunuz? dedim.

— Siz, şeye ne münasebetle vuruyorsunuz? dedi.

— Gayem, sizi bu adamdan korumaktı! dedim.

— Kimi kimden koruyorsunuz? Benim kocam o! dedi.

Sustum da mesele kapandı. Karı-koca, otobüs cilvesi yapıyorlarmış... Hırsımı alamazsam çatlarım. Kime sataşayım, kime sataşayım?..

Önümde, bu sıcakta kürk palto giymiş, ayılama biri var. Üstüne üstüne gittim:

— Ulan ayı, ilerlesen!

— Emredersiniz! deyip ilerledi.

— Biraz daha git lan! dedim.

— Baştüstüne! dedi.

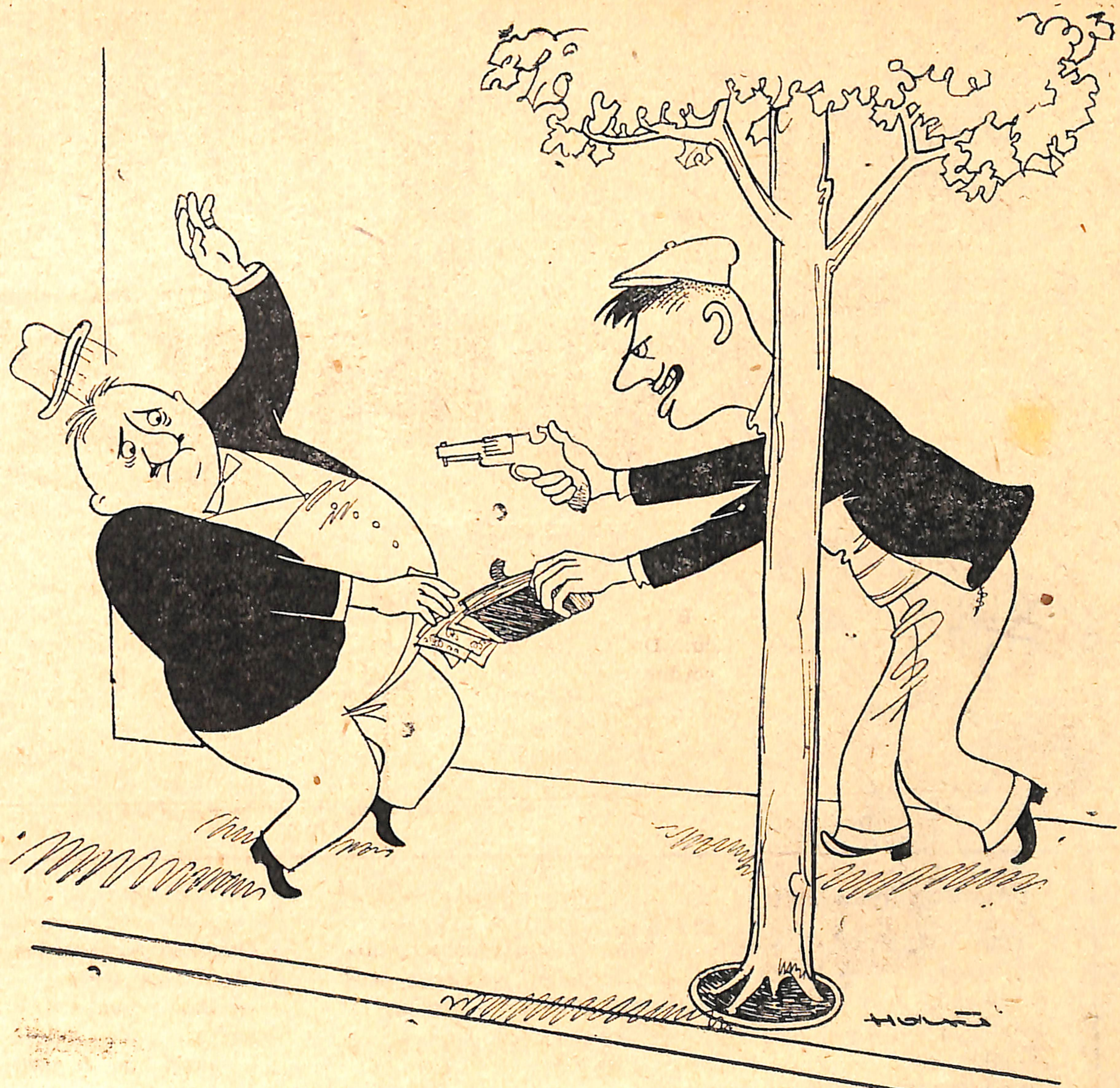
Yarısı kadar olduğum halde, ne dersem baş eğiyordu. Dalkavuk mudur dersiniz? Zannetmem. Çünkü ne âmirim, ne patron!.. Bu olsa olsa, rüyalarımın insanıdır.

Hem sabrını denemek, hem de yüzünü görmek maksadiyle omuzuna vurup:

— Ulan ayı oğlu ayı, dedim, dön buraya!

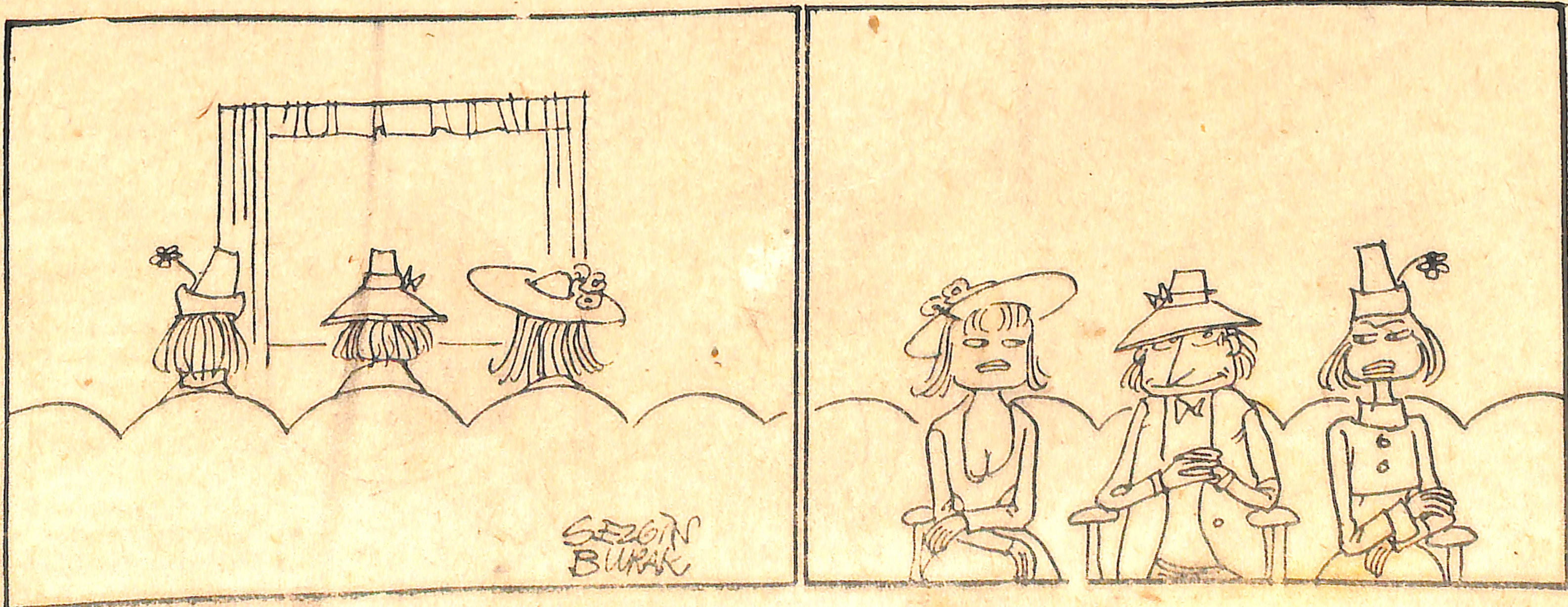
Kuzu kuzu döndü. Ayı değil miymiş!..

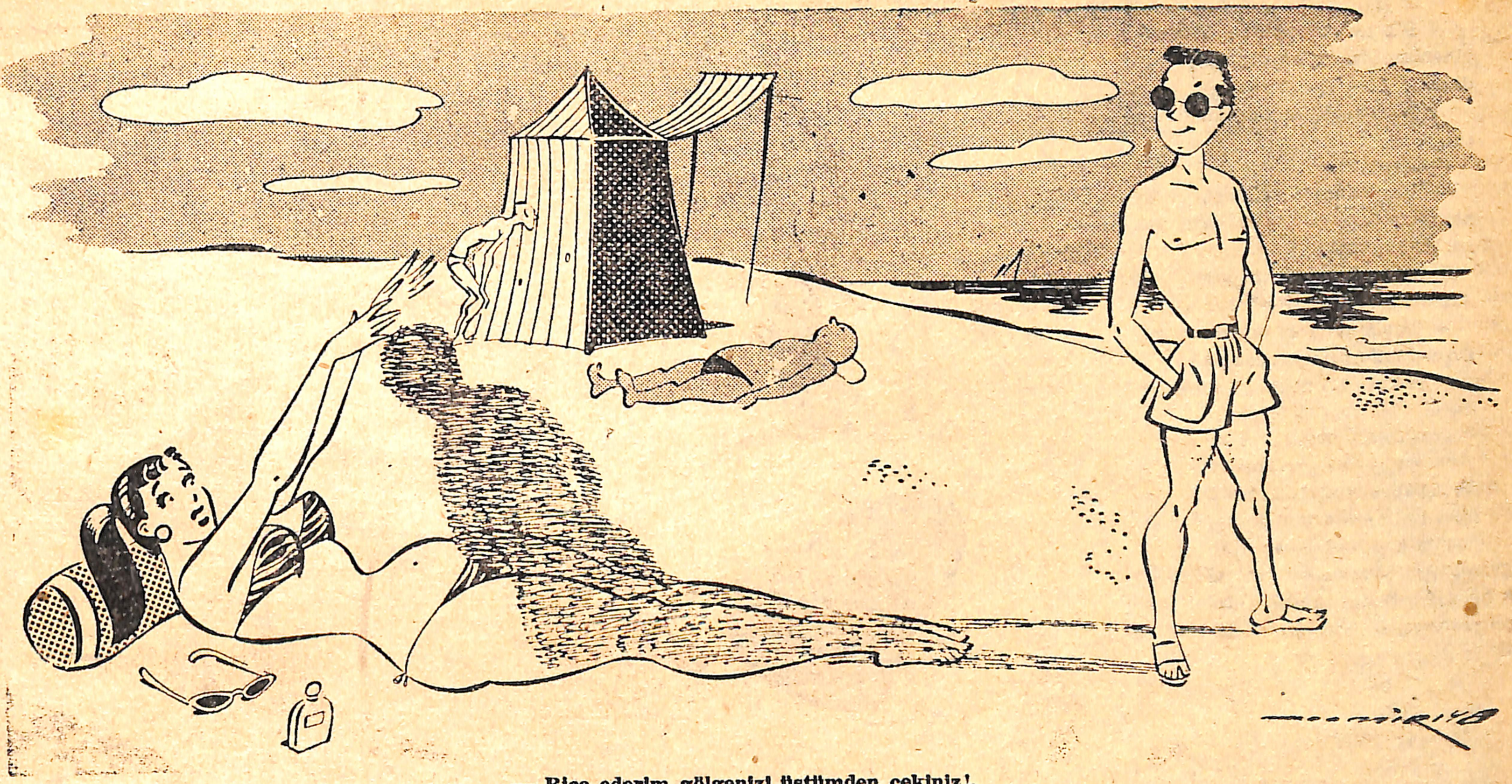
Yalçın Kaya



— Ne var, ne olmuş!.. Bu surat ne lan?. Vurgunculuk kazançlarından birazını geri alıyorum işte!..

ZÜLKÜF BEY :





— Rica ederim gölgenizi üstümden çekiniz!.,

Şoförün büyük arzusu!

Otuz senelik taksi şoförü idi. Piyangonun en büyük ikramiyesini kazanmıştı. Kendisiyle görüşen bir gazeteci sordu:

— Bir milyonu cebinize koyunca ne yapacaksınız?

Şoför, neşeli neşeli cevap verdi:

— Yaya olarak, rahat rahat şehri dolaşacağımı..

Bir hâdise!

Yeni zabıta muhbiri, birdenbire polis istihbarat odasına girip komisere sordu:

— Yeni bir havadis var mı, ağabey?..

Komiser, muhbirin açık renk elbisesini göstererek:

— Var, ceketiniz boyandı. Odaya girerken «Boyalıdır!» levhasına dikkat etmemişsiniz!

Azat, buzat...

Otomobilde konuşuyorlardı. Bir aralık Mazhar Apa, Rakım Çalapala'ya sordu:

— O gün aldığın kanarya ne âlemde?

Rakım, içini çekti:

— Sorma, ben her çeşit hayvanlara karşı yüreğim yufkadır. Daha o gün kuşcağızı azat edeyim dedim, tam kafesin kapısını açıp salıvereceğim zaman, bizim hanım elimi tuttu ve: «Ne yapıyorsun, dedi, Kapı açılır mı, hayvancağızı hava cereyanından hasta edeceksin!» deyince de vaz geçtim!..

Delil!

Orhan Mete, kendisine kapıyı açan hizmetçisine:

— Bak, nişanlın buralarda dolaşıyor.

Hizmetçi kız hayretle sordu:

— Beyefendi, siz nişanlımı tanıyor musunuz?

Orhan Mete, sükûnetle cevap verdi:

— Biraz evvel tanıdım. Üzerindeki kravatımdan.

Ne duruyoruz?

İki sevgili, bir resim sergisini geziyorlardı. Genç kız, sevgilisinin Nü tabloların önünde uzun uzun durduğunu görünce, kulağına eğildi:

— Demek bu çıplaklardan hoşlanıyorsun?

Delikanlı, başını salladı:

— Evet...

Genç kız, kolundan tuttu:

— O halde, burada, bu sıcakta ne duruyoruz. Hemen bir taksiye atlayıp plâja gidelim!.

Müthiş rüya!

Eflâtun Nuri, Bedri Koraman'a anlatıyordu:

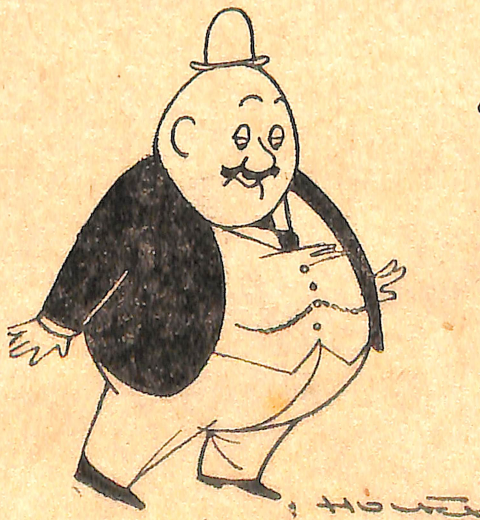
— Dün akşam bir rüya gördüm. Hali bir adadaymışım, etrafımda esmer, sarışın kumral kızlar. Havva anamızın kıyafetiyle dans ediyorlardı.

Bedri, sözünü kesti:

— Aman ne güzel, ne heyecanlı rüya!

Eflâtun içini çekti:

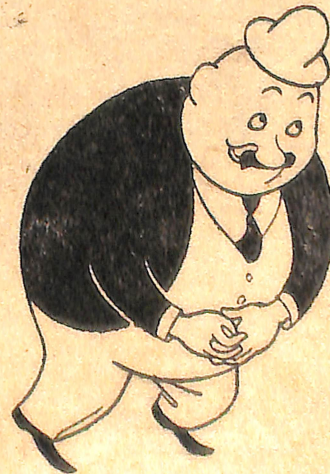
— Bilâkis... Ben de onların anaları idim.





— Karaborsacı!..

— !!..





— Vurguncu!..

— !!..

Şakalar

Mevsim başlangıcı!

Yazlıklarda küçük bir pansiyona gitmişlerdi. Dokuz kişilik bir aile. Tabiî pahalı olur.. Pansiyon, daha doğrusu otelciyle anlaştılar. adam başına, tarife günde on beş liraydı. Ama, daha mevsim başlamadığından on liraya razı olmuştu patron. Bir hafta istirahatten sonra hesap pusulası gelince, adam cağızın rengi döndü. Çünkü hesap, adam başına on beş liradan çıkarılmıştı. Hemen patrona koştu:

— Hani nasıl anlaşmıştık sizinle? diye çıkıştı. Unuttunuz mu?

— Unutmadım, dedi patron. Ama, görmüyor musunuz? Böyle küçük bir otele dokuz müşteri birden gelirse mevsim başlamış demektir!

İhtisas sahası!

Postacı, yine, apartımanın beş numaralı dairesinde oturanlara mektup getirmişti. Kapıcının karısı:

— Acaba önemli bir şey mi? diye sordu. Kocası, yani kapıcı dudak büktü:

— Ne münasebet, dedi, onlara gelen mektuplarda hiç bir zaman mühim bir havadise rastlamadım!

Karışık iş

Genç kız, dehşetli âşıktı. Hilton'da, bir arkadaşına dert yanıyordu:

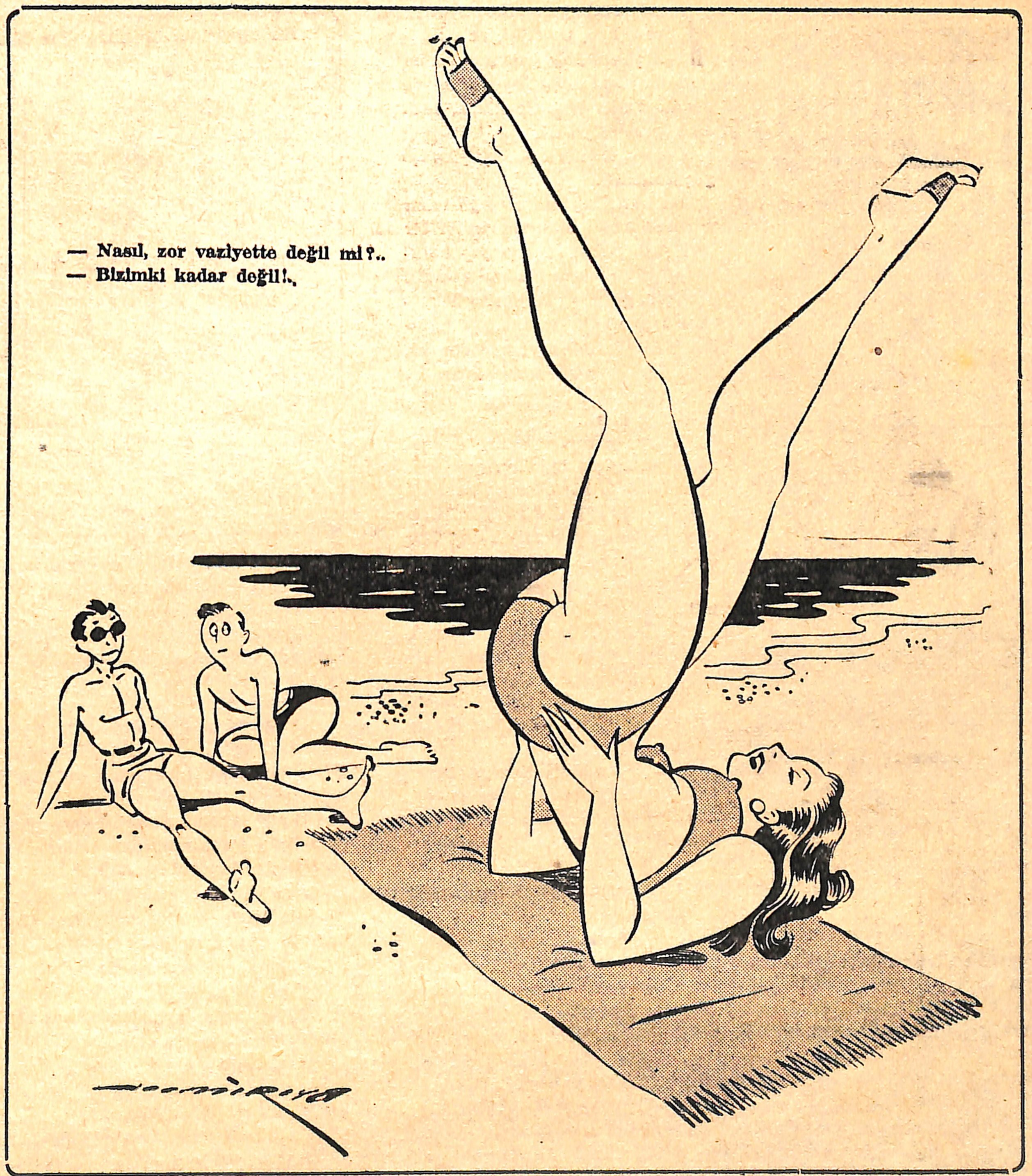
— Onu çok seviyorum... Ama maalesef evli..,

Arkadaşı, bu klâsik hikâyeye devam etti:

— Tabiî karısı da boşanmağa razı değil...

Genç kız, gözleri dalgın, devam etti:

— Hayır, o razı olacak ama, metresi yok mu metresi, işte asıl o, karısını değiştirmesine razı olmuyor!



Ortaklık!

— Demek onu defettin başından? diye sordu Jale. Hilton'da bir defile seyrediyorlardı ama, sadece gözleriyle. Yoksa kulakları birbirlerindeydi. Etrafı inceliyor ve dertlerini konuşuyorlardı. Perran:

— Tabii, diye açıkladı. Sözde benim saadetim onun saadeti, benim dertlerim, onun dertleri olacakmış. Öyle dedi bana.. Her şeyde müşterek olmalıymışız.

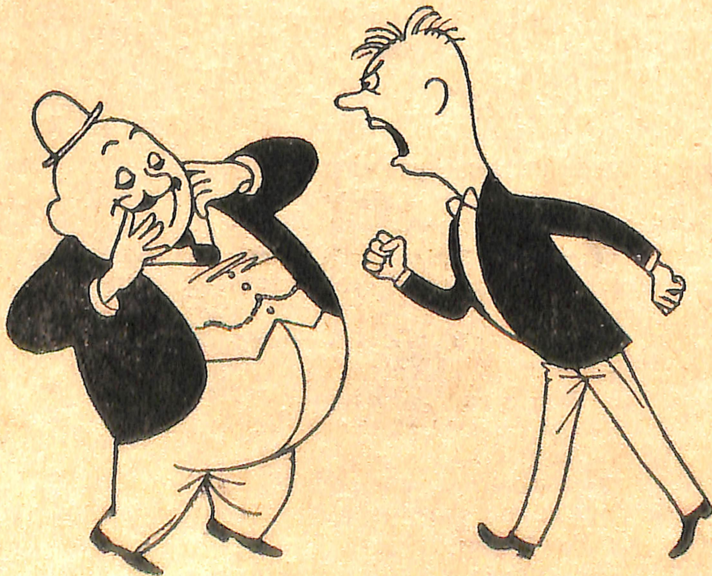
— Fena mı?

— Fena ya.. Arkasından da para sıkıntısı çektiğinden bahsetti..

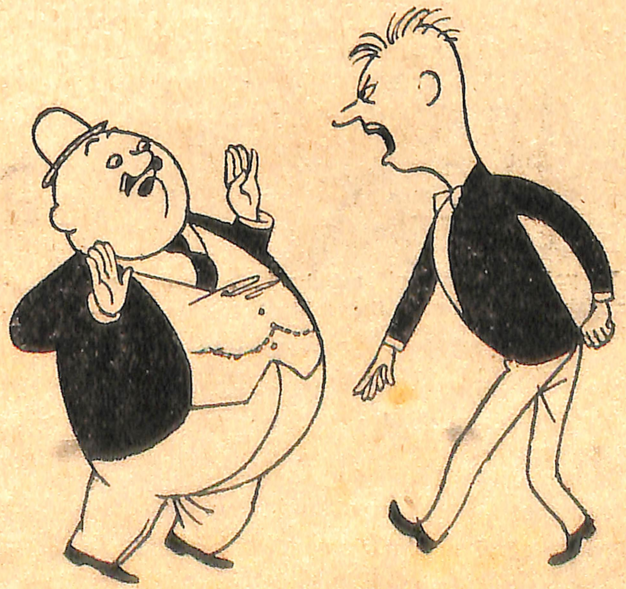
İş!

Sabahattin Kerimoğlu, bir operatör arkadaşını ziyarete gitmişti. Hastabakıcı, gelenin kim olduğunu öğrenince:

— Bir dakika bekleyin, diye rica etti, doktor bey hastasının işini bitirsin, şimdi gelir!

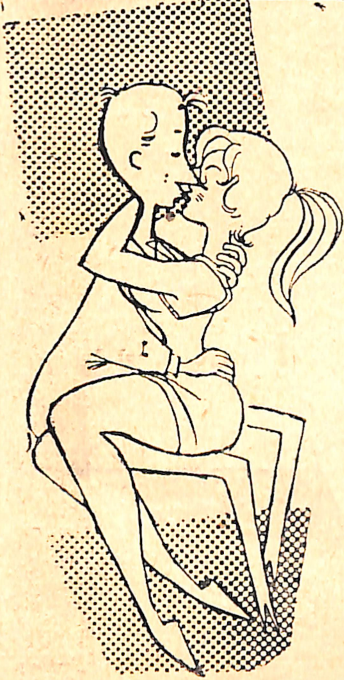


— Namussuz!..
— !!..



— Terbiyesiz!..
— Yoook... Bunu kabul etmem artık!..

BİR RÜYA GİBİ



Yazan : BİTİRİM

YATAKTA gözlerimi birdenbire açtım. Ortalık günlük güneşlikti. Sağ yanımda esmer güzelim mışıl mışıl uyuyordu. Ve dudaklarında hoş bir mâna, tatlı tatlı gülümsüyordu.

Saat sekiz buçuk olmuş; yine işe geç kaldım!..

Üzerinde, hayatın ezmeğe hazır parmaklarını hissetmiş ciddî bir pire gibi yataktan zıplayıp kalktım. Musluk başında avuçlarımı yanyana getirip dua eder gibi yukarı doğru kaldırdım. Güldür güldür bir şeylerin akıp gelmesini bekliyorum; ve musluktan derin bir cevap:

— Susssss!..

Amanın çoraplarım nerede, çoraplarım!.. İşte buldum, gaz ocağının altında. Ceketim!.. Pantalonum!.. Gömleğim!. Kravatım!,, Odanın içinde fır dönüyorum. Her birini buldukça da doğru karyolaya seğirtip, şap bir öpücük daha!..

Ceplerimi karıştırdım Tam yirmi yedi buçuk kuruş var. Dün gece karyolanın altına delik bir yüz para yuvarlanmıştı; bulmalıyım. Otuz kuruş, bir ikinci sigara parası eder.

Karyolanın altına daldım. Bizim tekir kedi ile burun buruna geldik. Tembel kerata, sırtını kabartıp ağzını faraş gibi açtı, esnedi, sonra nemli burnuyla yanağımdan öpüverdi. Hay pis hay!..

Ben kedileri severim. İnsanları da severim. İşin tuhafı, onlar da beni severler...

Sanki hayat bir sevgi tiyatrosu... Ağaçlar, çiçekler, kuşlar, caddeler, evler, hepsi dekor... Ve piyes güzel yazılmış Yalnız ortalıkta iyi ve kötü artistler dolaşıyor. Onlardan bazısı, güzel, çirkin, iyi kötü, fakir zengin hangi rolüne çıksa, işler yolunda gider... Bazısı da nerede ve nasıl bulunursa bulunsun, meseleyi ağzına, yüzüne bulaştırır, kepaze olur!.. Fakat bu oyunu kim güzel oynar? desek... Bunu bilmiyecek ne var: Kalbinde sevgi olan. Ama bütün bir sevgi...

Nedense, Âdemoğlu topraktan yaratılmış; sevgi toprağından!..

Her sabah kapının önünde, şöyle bir duralarım. Vaziyeti tartar gibi olurum. Arkamdan kapı kapanmış bir kere. Dönüş yolu yok. Eli boş zile basmağa da gelmez. Kendi kendime okkalı bir Ya settar!., Çekip dalarım kalabalığa. Artık ondan sonra «Günaydın beyefendiciğim...» lerden tutun da «Merhaba arkadaşım...» lara kadar çeşit çeşit pozisyon. Alinin külâhını Veliye, Velinin külâhını Recebe, Recebin külâhını Şabana... Yazıhane, defterler, yük arabaları ve durmadan kaynaşan insanlar arasında koş sağa, koş sola, bir de bakarsın akşam üzeri olmuş. Yorgun argın nevaleyi düzüp yollanırsın evine. Ev güzeli, adamı kapıda karşılar. Elindekileri alır. Sonra hemen küçük bir liyenle soğuk su yetiştirir. Daldırırsın ayakları içine. Oh!.. Dünya varmış.

Hanım aynı zamanda nefis bir yemek de hazırlamıştır. Katı pişmiş yumurtalı fasulye piyazı. Aman ne lezzetli gelir insana... Yanında da iki tek attın mı tamam. Şu koskoca dünya toz pembe oluvermiş. Açarsın radyoyu, cazırtı cuzurtu arasında şap bir öpücük daha!..

Ev güzeli sorar:

— Beni seviyor musun?

— Her şeyden fazla...

— Yalancı!..

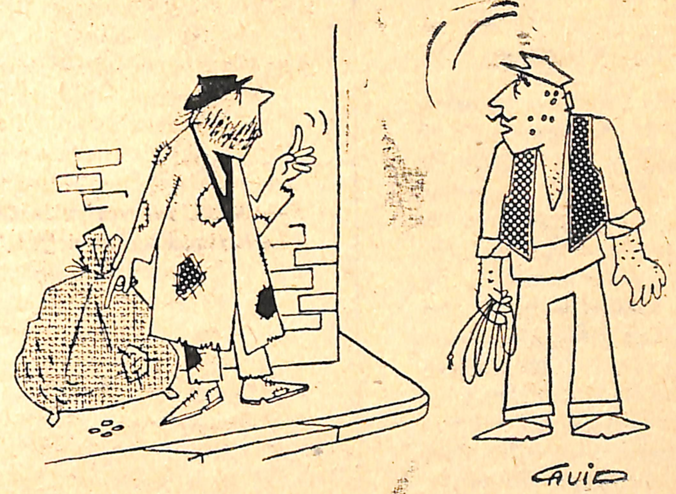
Ve yalancının ampulü sabaha kadar yanar. Önce fasulye piyazının şişkinliği gibi olur. Sonra bir de bakarsınız, mini mini şipşirin bir insancık daha atlayıvermiş dünyaya...

Yaşasın be!..

Nihayet başımı, boyaları dökülmüş eski karyolanın baş demirine hafifçe dayar, günahlar ve sevaplarla geçen bütün bir günün yorgunluğunu dinlerim.

*

Birdenbire beni şeytan mı dürttü, yoksa bir melek mi, bilemem.. Yerimden doğrulur gibi oldum. Evden süzülüp çıktım. Zenginim, hem çok zenginim!.. Açık mavi, muhteşem otomobilime atladım. Motor homurdandı. Gaz pedalına bastım, ileri atıldı.



Asfalt caddelerden yağ gibi kaymıya başladık. Binalar, ışıklar ve şehrin kalabalığı, tıpkı rüyalardaki gibi bir kararsızlık içinde etrafımdan uçup gidiyordu. Caddeler, ara sokaklar, köşe başları, bir deynekle karıştırılmış karınca yuvaları gibi kalabalıktı. Tramvaylara, otobüslere, dolmuşlara hep karıncalar üşüşmüş ve bu kocaman madenî hayvancıkları patırdı gürültü arasında sürükleyip götürüyorlardı.

Bu güzel gecenin ortasında, her tarafa gülmek geliyordu içimden. Ama öyle içimi çekip, burnumu silip, acı acı gülmek değil... Şöyle bir güzel tarafından gıdıklanıvermiş gibi, tatlı tatlı, katıla katıla, kıvrıla büküle gülmek...

Hava ağustos gecesi, esmer güzelinin yatağı gibi sıcaktı. Sonra içimde, bu dünya hikâyesinin harikulâde çevik kahramanlarına mahsus bir keyif duydum.

Ana caddenin yanıp sönen allı yeşilli reklâm ışıkları arasından sür'atle geçip direksiyonu sağa kırdım. Büyük bir apartımanın önünde arabayı frenledim.

Pencerelere göz gezdirip kornayı öttürdüm:

Bip... Bip...

İkinci katın aydınlık penceresinden tüller aralandı. Ve gece güzeli bana elini sallayıp sevinç içinde güldü. Ben de ona gülümseyip elimi salladım.

Az sonra kapıdan çıktı. Tüy gibi hafif koşup geldi. Yanıma atladı:

— İşte geldim dedi, çok beklettim mi canım?..

— Ben her zaman, her yerde, hep seni beklerim canım...

— Aman ne güzel gece...

— Her tarafta biraz sen varsın gibi...

Ve o anda kalbimden, mantarı patlamış bir gazoz gibi, romantik duygular taştı.

— Bu sabah neredeydin?

— Mimilerde, ya sen?..

— Ben de Fifilerde...

— Yoksa sokaktaki cicilerde mi?..

— Yok canım...

Az sonra arabamız kanatlanmıştı. Uçuyorduk.

Dargınca bir sesle tekrar sordum:

— Dün akşam niçin gelmedin?

— Canım gelmek istemedi...

— Ya şimdi?..

— İstivor...

Bakıştık. Şeker gibi gülümsedi.

Gaza biraz daha fazla bastım. Araba silkinip daha büyük bir hızla ileri atıldı. İki yanımızdan merasim yapar gibi dizilmiş ağaçlar uçuşuyordu. Farların ışığı altında bize doğru sel gibi akan ve altımızdan kayıp giden asfalta bakıyoruz. Havada uçarcasına rüzgârlıyız.

— Beni kaçırıyor musun canım?

— Tabiî...

— Nereye ama canım?..

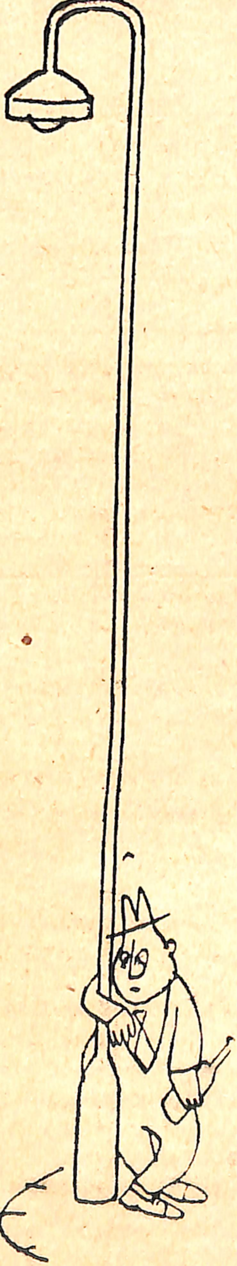
— Her zamanki güzel yere, ister misin?..

— İsterim...

Gaza daha fazla bastım. Altımdaki mağrur motor, canı yanmış gibi inledi... Daha çılgınca bir sür'atle, dolu dizgin ileri atıldık.

Gece güzelim:

— Başını bana çevirme ne olur diye sızlandı, ileri bak, çok hızlı gidiyorsun.



— Rızacığım, seni görmiyeli bir haylı zayıflamışsın!.

Ben böyle tatlı tatlı yalvaran genç kadınlara bayılırım. Bu bana yüz yılların ötesinden gelme vahşi zevkler tattırıyor. İplerimizin bütün düğümcükleri, bir an için çözülüvermiş gibi olur.

Sevgilisi yanında duran bütün erkek mahlûklara mahsus bir çılgınlık içinde, gaza daha fazla, daha fazla basıyordum.

Altımdaki araba ve sevgilim birlikte yalvarıyorlardı:

— Yapma ne olur, korkuyorum...

Nihayet olanca hızımızla dik bir yokuşu tırmanırken, etrafımız, sanki gökyüzüne yaklaşmış gibi, tenha bir hal aldı. Ve birdenbire değişen rüyaların sihri içinde, uçup geride kalan bütün manzaralar yerine, koyu mavi, şeffaf, yıldızlı bir gökyüzü gördük.

— Beni seviyor musun canım?

— Her şeyden fazla...

— Sence her şey nedir?

— Sensin...

Keskin bir viraj daha, yavaşlayıp duraladık. Farlar sönmüştü. Gecenin ıssızlığı içinde, mayıs böceklerinin kesik kesik çınlayışlarından başka bir şey duyulmuyordu.

Genç kadın uzanıp radyonun düğmesini çevirdi. Nefis bir mambonun kıvrak ve baştan çıkartıcı nağmeleri hafif hafif etrafa yayılmaya başlamıştı. Aşağılarda, boğazın ışıl ışıl suları, ağaç kümeleri ve İstanbul'un nokta nokta ışıkları görünüyordu. Denizde dolaşan küçük vapurlar, hayatı hep aynı sahilde taşıyanların sevimliliği içinde, projektörleriyle etrafa bakınıp duruyorlardı.

Dalgalar, yakamoz ve yosunlarına rağmen, uzaklarda duran bir hâtıra kadar güzeldi deniz.

— İçer misin sevgilim?

— Denizi mi?

Hususî çekmeden alıp doldurduğu büyük bir kadeh keskin, lezzetli içkiyi uzattı:

— Bak, bu denizden daha engin, ateşten daha sıcak, belki yıldızlardan daha tılsımlı...

— Ve içinde bir damla da sen varsın gibi...

Bir nefeste diktim.

— Ama başka yok dedi, sarhoş olmanı istemiyorum.

Bana iyice sokuldu. /skarpinlerini çıkarıp radyonun yemyeşil ışığı altında çıplak ayaklarını uzattı, minik minik ayak parmaklarını oynattı. Yavaş yavaş, yanyana, nefes nefese, göz göze geldik. Daha sonra neler oldu söylemem...

⁂

Başımı otomobilin kapı tarafına dayamıştım. Sevgilim hâlâ yanıbaşımda. Yorgunuz. Uykunun rahatlığı vücutlarımıza ılık ılık yayılıyor. Gözlerimiz kapalı... Ve uykuya pek yakın, berrak, haz dolu bir damla zaman içindeyim. Belki de dalmışım...

Peki, o fakir oda, ikinci nevi sigaralar, yük arabaları arasında sağa sola koşuşmalar ve ev güzelim nerede?.. Şu birkaç saniyelik dalgınlığım içinde, rüya âleminin sihirli eşiğinden süzülüvermiş birer rüya, mıydı onlar... Yoksa ben hâlâ, boyaları dökülmüş, eski karyolamda mıyım?.. Şu başıma değen sertlik, karyolamın baş demiri mi, yoksa muhteşem otomobilimin kapısı mı?.. Hangisi rüya?... Bir an için anlıyamadım gitti... Fakat nasıl olursa olsun, umurumda değildi. Benim şeker gibi ev güzelim de, otomobildeki esmer güzeli sevgilim de hep aynı genç kadındı.

Parlak ışıklı bir kâinatta, haz içinde, nefes nefese kollarımı açıp gerindim...

— Uyan sevgilim uyan aç gözlerini...

Ve ben gözlerimi açmıyordum.

BİTİRİM

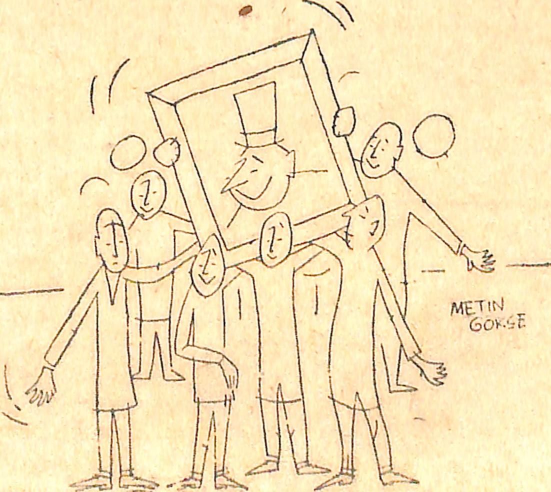
Darphane, isteyenlere altın basacak. (Gazeteler)





Aşağıdaki — Rica etsem, bana da biraz altın basar mısınız.





YAZISIZ!..

Emrinde!

Hukuk Doktoru Necdet, B. B. Belkis'in önünde hürmetle eğildi, muhabbetle elini öptü, şefkatle sesi titriyerek:

— Evet hamfendiciğim, dedi, hukuk doktoru sıfatiyle ne zaman arzu ederseniz emrinizdeyim...

B.B. Belkis:

— Ohhh, diye gülümsedi, merak etmeyin, hastalanırsam hemen size haber veririm!..



kokteyl





— Ne o evlât, simitleri fazlalaştırmışsın?
— Memurlar yardım göreceklermiş... Alışveriş artar diye hazırlıklı bulundum!..

Müdafaa!

Bir İngiliz mahkemesine, ihtilâstan sanık bir memuru müdafaa eden avukat, müdafaasının bir yerinde jüri heyetine şöyle hitap etti: «Muhterem jüri, düşünmelisiniz ki, müekkilimi mahkûm ettiğiniz takdirde artık memuriyet yapamaz, bilâkis hayatını çalışarak kazanmağa mecbur kalacaktır!

Entellektüel silâh!

Hâkim sanığa:

— Dâvacının kafasında koca bir şiş var, sen hâlâ ona entellektüel rilâhlarla mukabele ettiğini söylüyorsun...

Diye çıkıştı.

O zaman sanık:

— Vallahi öyle efendim dedi, kafasına felsefe lûgatini attım!..

C. Cahit CEM
«Havadis»

Hadiseler Arasında
FELEK

Ticaret odası ve pahalılık!

Sanmışlar ki Ticaret Odası hayat pahalılığı endeksini neşrederse hayat pahalılanırmış! Eh buna da vicdan razı olmaz. Vazgeçmişler. Muhterem İstanbul Ticaret Odalarının sayın idare heyeti de böyle görmüş. Şimdi hayat endeksi neşretmiyorlar. Ama doğrusu tesiri de görüldü. O gün bugündür hayat pahalılığından kimsenin haberi yok!

Bu neye benzer? Barometre kullanmak fırtına getirir, termometre havayı soğutur! Şemsiye kullanılınca yağmur yağar, zannetmek gibi bir şey. Halbuki en çok hava muhalefetine, fırtınaya, soğuğa, yağmura, sele uğrıyan, zarar görenler de hep bunları kullanmıyan köyler ve kırlardır değil mi?

Bir dostum var, ziyaretimize gelmişti.

— Yaşamak fiilinin baremini yaptım, dedi.

— Nedir o! Diye sordum:

— Müreffeh yaşamak, iyi yaşamak, rahat yaşamak, yaşamak alâkülliihal yaşamak, kıt kanaat yaşamak, zor yaşamak, güçlükle yaşamak...

— Bitti mi?

— Evet!

— Eksiği var.

— Nedir o,

— Rahmetli Vartan Efendi gibi yaşamak.

— Anlat!..

— Vartan Efendi bizim gazetenin koleksiyon memuru idi. Seksen yaşına yakındı. Bir gün eski bir dostu kendisini görmüş. «Aman Vartan Efendi! Maşallah, sen hiç ihtiyarlamamışsın!» Demiş. Vartan Efendi de: Yaşamooruz ki ihtiyarlıyalım, cevabını vermiş. Bu lâf çok eski bir lâftır... 1950 den evvel. Onun için sen bilmezsin!

B. FELEK
(Cumhuriyet)



Bayram!..

TAŞ

Gençler ve onlar!

İyi ki 19 Mayısta Kıbrıs'tan ana vatana toprağı genç sporcular getirdi. Bu güzel sembol politikacıların aklına gel seydi hiç tereddütsüz demeçleri dayanırlardı:

«Siyasetimiz sağlam, fakat biraz uzun vadelidir. Kıbrıs'ı yavaş yavaş Türkiye'ye taşımaya başladık.»

Çetin Altan
«Akşam»

Kıt'a

Gitse bir hastaya doktor Şakir [*]
Kurtulur ani, o saatte alil.
Çıkmadan doktor efendi kapıdan,
Bacadan çünkü girer Azrail!..

EŞREF

[*] İzmir'de eski bir belediye doktoru.

Nasihat

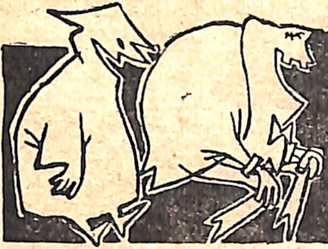
Alçağa meyl edip su gibi akma,
Geçtiğin yerlerde çamur bırakma!
Altından olsa da zillet halkası
Onu köpek gibi boynuna takma!

RIZA TEVFİK



— Allaha şükür, sigarasızlıktan başım çatlayacaktı!..

(Milliyet)



MİLLETLER GÜLÜYOR



GEÇENLERDE bir Rhode Island gazetesi, acayip bir haber neşretti: «Orta halli bir karı koca varmış ve kıtkanaat geçinip gidiyorlarmış. Bir gün kadın kendine muazzam bir Vizon kürk satın almış ve akşam olunca, kocasına göstermiş. Adam, bunu almak için parayı nereden bulduğunu sorunca kadın, anlatmış:

Evlendiklerindenberi ne zaman dışarda yemek yeseler, kadın kocasının garsona bıraktığı bahşişin yarısını yürütüp bir kumbaraya atıyormuş. Böylece biriken para ile bu kürkü almış.,,

*

BATAKLIKTA çok güzel bir cins yabani kızılcık yetişiyordu. Bir gün Maria bunlardan toplamak için oraya gitti. Meyveleri toplarken birden, yerde batağın içinde bir adam başı gördü, boğazına kadar gömülmüş, çırpınıp duruyordu. Maria sepetini fırlatıp yardıma koştu. O zaman adam:

— Beni bırakın, beni bırakın, diye bağırdı, asıl benim altımdaki arkadaşımı kurtarın!..

*

BİR mezar taşında şöyle yazılıydı:

«Burası Alice Gray'in mezarıdır. Kendisi ölünce buraya gömülecek, şimdi sağdır, bekârdır ve Alms Street'de oturmaktadır.»

*

ÇOK solgun, beyaz âdeta manolya gibi çehreli bir genç kızdı. Meşhur komik Groucho Marx (Arşak Palabıyıkyan) ile tanıştırdılar. Marx sordu:

— İngiliz misiniz?

— Evet, neye sordunuz?

Marx, kızın solgun beyaz yüzüne bakarak:

— Hiç yani, dedi. Büyük Britanya İmparatorluğunun ufkunda güneş batmaz dedilerdi de...

*

ŞEHRİN en büyük ve her çeşit eşya satan mağazalarından birinin müdürüne bir gün şöyle bir mektup geldi:

«Sayın bay: Size bu mektupla beraber elli Sterlin gönderiyorum. Adresime mağazadan bu değerde herhangi bir eşya gönderin. Zira sürprize bayılırım.»

*

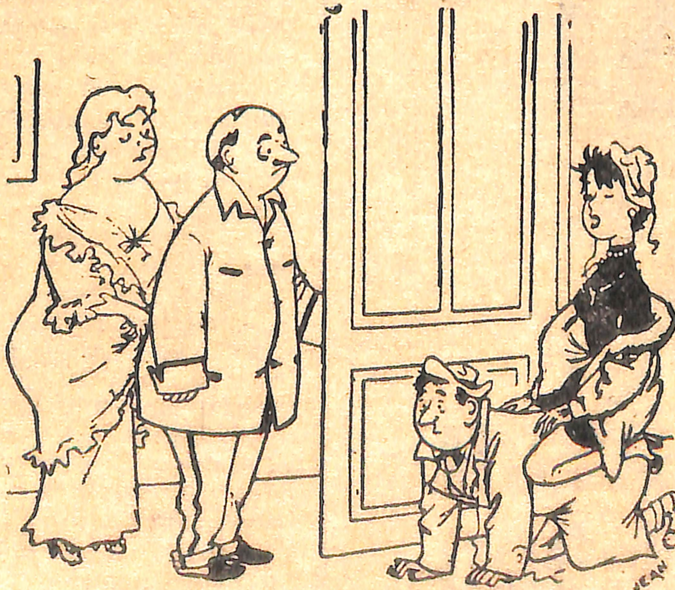
ALBERT arkadaşı Jack'dan bahsederek şöyle diyordu:

— Azizim, bu Jack, öyle menfaatperest bir heriftir ki, Marilyn Monroe ile bile parası için evlenir..

*

PİYANO öğretmeni, haşari talebesine:

— Bana bak küçük dedi, uslu otur yoksa annene babana gider senin piyanoya çok istidatlı olduğunu söylerim ha...



— Ah evlâtcığım.. Yürümeğe hiç alışık değildir!..

(Fransız)



YAZISIZ!.. (Fransız)

Karışık tedrisat!

Kız, erkek karışık öğretimin tamamen aleyhinde bir öğretmendi. Bir gün bu konunun münakaşa edildiği bir toplantıda, bu fikrini ileri sürerek:

— İmkânsızdır efendim, dedi. Sınıfta bir kız dahi olsa, oradakilere matematik öğretemezsiniz.

Hazır bulunanlardan biri itiraz etti:

— Evet ama, bu herkes için böyle değildir, istisnası vardır elbet..

O zaman öğretmen başını salladı:

— Tabiî vardır ama, ona da zaten matematik öğretmeğe değmez.

(İtalyan)

Kimmiş?!

— Azizim; iyisin yine. Dün akşam yanında gördüğüm sarışın bomba kimdi ha?

— Karıma söylemiyeceğine yemin eder misin?

— Ayıp ettin yahu, elbet ederim.

— Çok iyi. O, benim karımdı dostum.

(Fransız)



Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU



— 17 —

Bu talimat dairesinde çalışıyordu. Lüzumsuz yere cumbalar, şahinşinler, çıkıntılar yapılıyor, odalara acayip şekiller veriliyor ve bütün bunlar, bu hususta kıl kadar bir fikri olmıyan Satılmışa nasıl olsa beğendiriliyordu.

Orta yere çakılı uzun bir direğin tepesine, eski bir lâpçın, bir dizi sarımsak, bir külçe de mavi boncuk asılmıştı.

Gelip geçenler, yapının önünde durup Satılmış ağanın İstanbulkâri alafranga konağını seyrediyorlardı..

Vergi kâtibi, kısmen muradına ermişti. Sülükotlu, kendi evinin tâ karşısında yükselmekte olan bu kâgir binaya yan gözle bakmağa başlamıştı. Şüphesiz ki, haset ediyordu. Fakat onu daha ziyade kuşkulandıran şey, Satılmış ile İzzetî efendinin sıkıfıkı dostluğu idi. Sülükoğlu vergi kâtibini otdum olası çekemezdi. Mahiyetini de çok güzel bilenlerdendi. Kaç defa, açık kapalı, onun rüşvet taleperiyle karşılaşmıştı. Vermediği için de İzzetî efendi ile kötü kişi olmuştu. Koyu bir mutaassıp olan Sülükoğlu, onun rakıya düşkünlüğünü, Rum mahallesinde oturuşunu, meyhaneden çıkmamasını, cuma ve bayram namazlarında olsun camide görünmemesini de affedemiyordu. Nerede ona rastlasa:

— Zındık herif!

Der, başını öte yana çevirirdi.

Şimdi, Satılmışın evi biter bitmez o da gelip, buraya yerleşecekti. Kuruldu kurulalı sükûn ve huzura alışık olan mahallede, içki âlemleri, sazlar, cümbüşler başlıyacaktı. Kim bilir? Belkide gizli gizli, köçek çengi getirip oynatacaklardı. Çoluk, çocuğun rahat ve huzuru kaçtıktan başka, yüzü, gözü de açılacaktı.

İşte Sülükoğlu en çok bunları düşünüyor, bunlara üzülüyordu.

Satılmış, henüz kasabada kimselerle ahbap olmamıştı. İzzetî Efendi ise, kendisine iyice hulûl etmeden, onun başkalariyle temasa girmesine bin türlü desise ile, meydan vermemeğe çalışıyordu.

— Velinimetim; onlar bir veçhile efendime lâyık insanlar değil... İtibarları hep senin paranadır... Allah göstermesin, bir gün parasız kaldığını duyacak olsalar, hepsi de yüz çevirirler... diyordu.

Esasen, Satılmış da, eşraf ile düşüp kalkmağa, şimdilik olsun, teşne değildi. Hepsini, kendinden kat kat hakir görüyor, İzzetî Efendi de onun bu telâkkisini, elinden geldiği, dili döndüğü kadar kuvvetlendiriyordu.

Bazan oturup konuşuyorlardı. Satılmış:

— O dibek kafalı doğuz kim idi, temin sağa selâm virdi hana?

Diye sordu mu, vergi kâtibi, mâ nalı mânalı gülümsiyerek, şu tarz cevaplar veriyordu:

— İlâhi velinimetim,! Sağ ol heman! Bazan öyle muvaffak teşbihlerin var ki, hayran oluyorum. Elhak o mendeburun kellesi dibek âsâdır. Çok yaşa, sebeb-i inşirahım! O zat, Meclis-i idare-i kaza âzasından Buduç zade Ömer ağadır. Mütemevvilâneden, ve dergâh-ı ali kapıcıbaşılarındandır. Gelgelelim kara cahilin biridir, mirim, O nerede, efendiciğim nerede? İnşallahürahman, sebeb-i devletimi de şöyle bir meclis-i idarede küşenişin-i izzat görmek müyesser oldukta, bunların hepsi birer tarafa sineceklerdir.

— Ülen, İzzet!

Efendilik sıfatını, aralarındaki teklifsizlik artınca, Satılmış, büsbütün hazmetmişti.

— Buyur, nurum efendim.

— Ülen, o menciliże ben de gireceğim.

— Elbet, bâis-i iptihacım!.. Elbet! Velinimetimin irfan ve iz'anından hangi meclis istiğna gösterebilir? Ancak, malûm-i kerima nen, her şeyin vakt-i merhunu vardır ki, onu beklemek gerektir.

— Ben, biyol, hemşerilerden Üzeyir hastalandı da, Menciliz-i ükelâya hizmet ettim idi...

— Evet, mirim.

— Orada bahtım, paşalar da senin, benim gibi ganuşiyler.

— Şüphe mi var, efendiciğim? Keenne sadrazam, efendimiz... Vükelâ hazeratı da bu köleniz! Muhavereleri, müzakereleri, emin olun, ayni şekilde cereyan eder. Bilmez miyim?

— Elgaf nazırı, Nafiye nazırı, Harcıya nazırı, tuphane müşürü, Kaptan paşa, Malya nazırı... Efendime diyim, hepisi de senin benim gibi adamlar, daha!

— Estağfurullah! Bendenizin o zevatı âliyeye benzemek haddim değildir. Ve lâkin, efendimizin, bu rical-i devletten bazılarından hattâ üstün dahi olduklarını söylersem, yanılmış olmam. İnşallah, bir gün gelecek, hizmet buyurduğumuz o meclis-i âlide bizzat mev ki sahibi olacaksınız. Buna imanım vardır.

— Ülen İzzet! Sen çoh eyi adam sın be!..

— O kendi iyiliğin velnimetim!

— Yoh yoh! Günün birinde sadırâzam olursam, seni nekttüpçü yaparım. Olur mu?

İzzetî Efendi, kemal-i ciddiyetle o zaman yerinden fırlıyor, bu kıymetli tevcihten dolayı, Satılmışı etekliyordu.

— Allah tükenmez ömürler ihsan etsin, sebeb-i devletim!

★

Bina bitmişti. Kurnaz vergi kâtibi, Sülükoğlunun endişelerini hissettiğinden, onu mahçup eylemek için Satılmışı eve sokmadan evvel kapının eşiğinde kurban kestirdi, odalarda tütsü yaktırdı, dört köşeye helva serptirdi, sonra da, Satılmışın eline bir en'amı şerif verip, besmele ile içeriye sağ ayağını attırdı.

— İnşallah burası efendime bir saadethane olur. Arada bir de müsaade buyurulur ise gelir, hâkipaya yüz sürerim. Fakir, artık çekileyim; güle güle oturun iki gözüm.

Deyip de çekileceği sırada, Satılmış iki eline birden sarıldı:

— Vallaha da bırakmam, billâha da bırakmam. Nireye gideceğin? Beni burada yalağuz mu goyacağın? Ahan, bu aşağı oda senin.

— Aman, velinimetim! Lûtfunun minnettarıyım. Lâkin fakirin, kendi hanem var, sayende... Efendimi ne diye rahatsız edeyim?

— Neyin ırahatsızlığı? Baha!.. Gendi evini de kiraya vir.

— Hele efendim, bir müddet otur, yerleş, şöyle zevk ve safanı sür. Sonra, fakirin buraya yerleşmemi düşünürüz. Şimdilik, emredersen her gün sabah, akşam gelir, iradelerini telâkki ederim. Münasip değil mi efendiciğim?

İzzetî Efendinin maksadı, kendini naza çekmek ve Satılmışın teklifini bir çok ısrardan sonra kabul etmekti. Ve nitekimde öyle oldu. Sabık odacı, asıldıkça asıldı. Ant üstüne ant verdi. Nihayet İzzetî Efendi:

— O halde ruhsat ver de nur-u aynım, dedi, varayım, ötemi berimi getireyim.

Ve o akşam gelip, Satılmışın evine yerleşti.

(Devamı var)

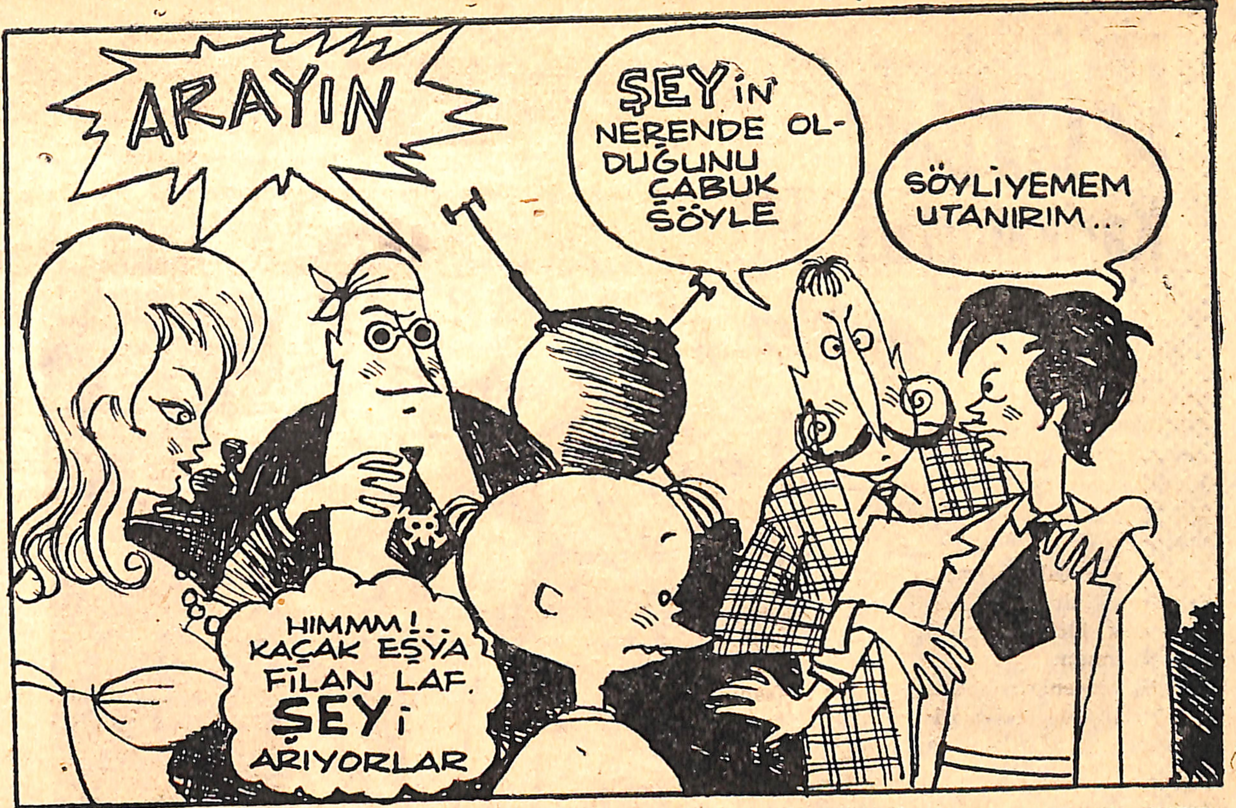
TÜRKİYE
VAKIFLAR
BANKASI
1958
YILINDA
ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR
MESKEN KREDİLERİ
PARA
İKRAMİYELERİ
4 MİLYON
405.000
LİRA
İHAP HULUSİ
İSTANBUL

SALİH TEKCAN



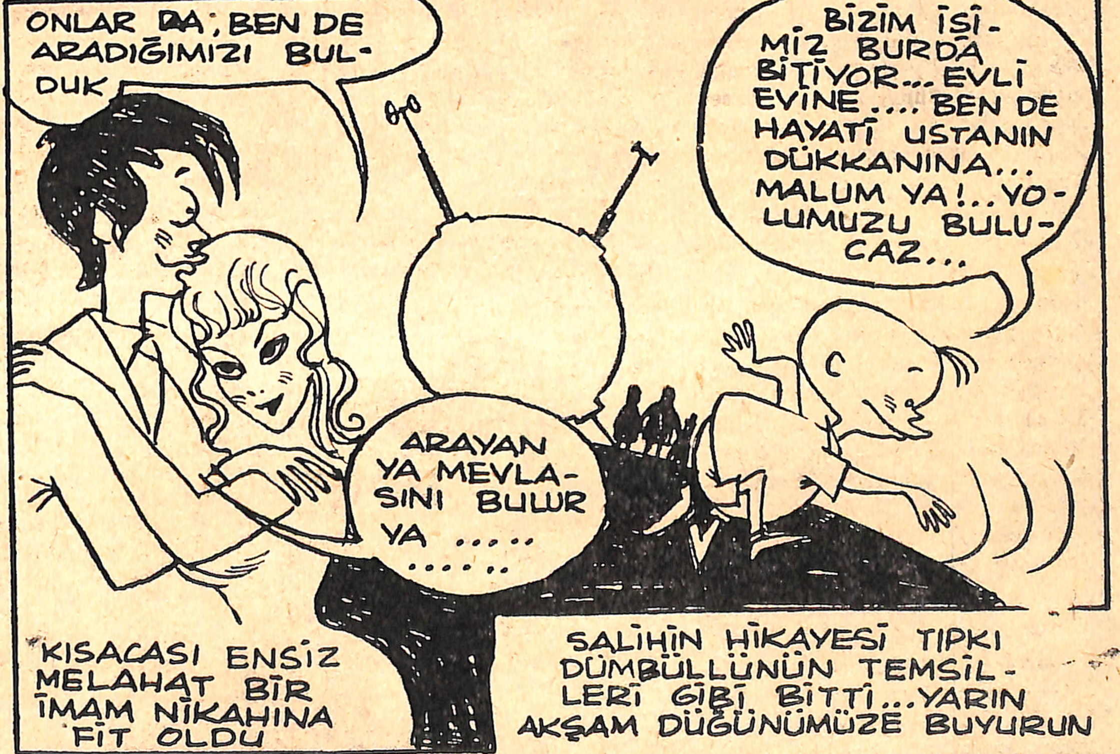
Yazan-Çizen
YALÇIN ÇETİN

SALİH TEKCAN YERE İNER İNMEZ KENDİLERİNİ GÜMRÜKÇÜ DİYE TANITAN SÖYLEYİN ANAMA AĞLAMASIN ÇETESİ İLE KARŞILAŞTI...





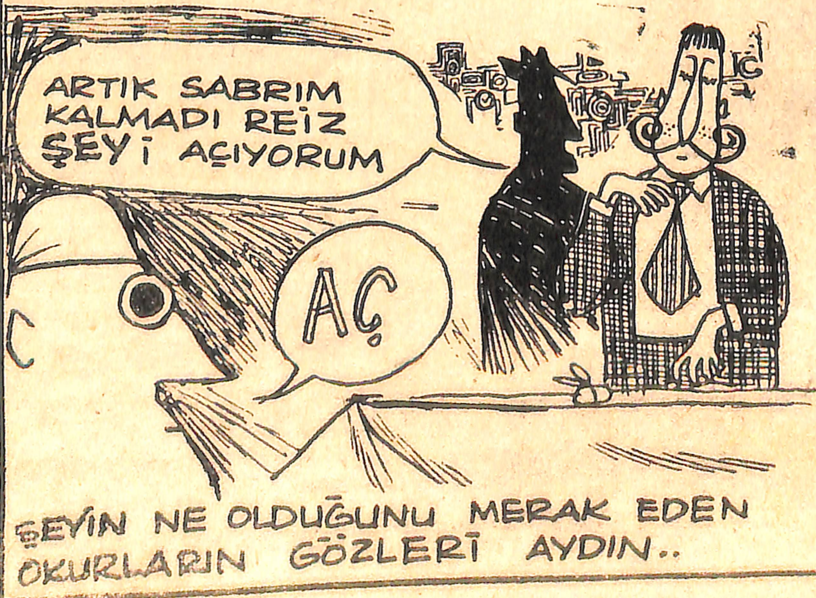
OH BE!.. NİHAYET ŞEY'DEN KURTULUYORUZ



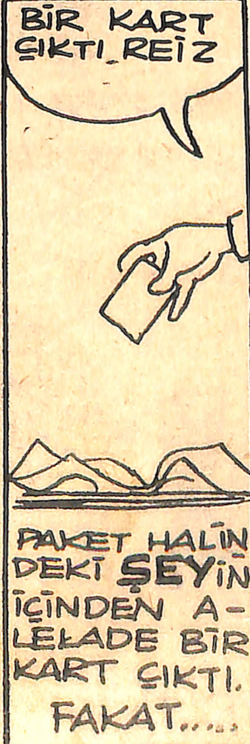
KISACASI ENSİZ MELAHAT BİR İMAM NİKAHINA FİT OLDU

SALİH'İN HİKAYESİ TIPKI DÜMBÜLLÜNÜN TEMSİLLERİ GİBİ BİTTİ... YARIN AKŞAM DÜĞÜNÜMÜZE BUYURUN

GELELİM SÖYLEYİN ANAMA AĞLAMASIN ÇETESİNE: HAFTALARCA CANSİPERANE ÇALIŞMALARLA VE BÜYÜK FEDAKARLIKLARLA ELDE ETTİKLERİ (NASI CÜMLE?) ŞEY'İ NİHAYET PAYLAŞACAKLARDI...



ŞEYİN NE OLDUĞUNU MERAK EDEN OKURLARIN GÖZLERİ AYDIN..

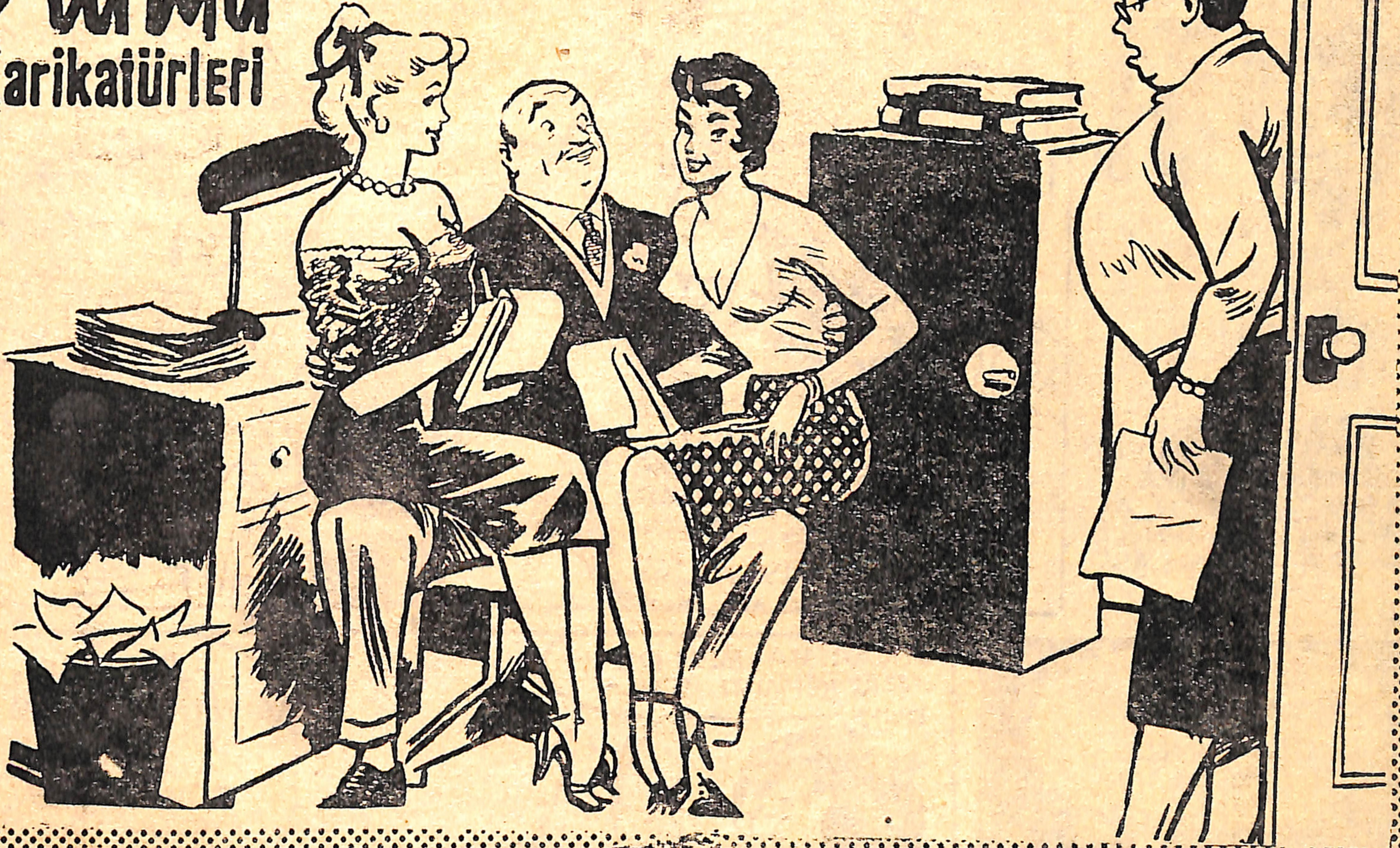


PAKET HALİNDEKİ ŞEY'İN İÇİNDEN ALELADE BİR KART ÇIKTI. FAKAT.....

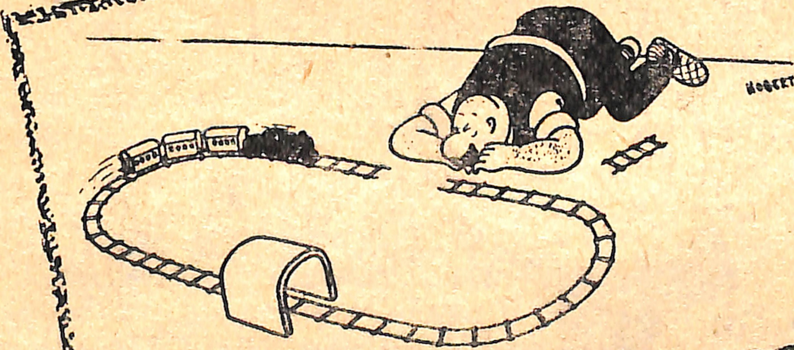
BİR TARAFINDA OCAK BAŞKANI SAYIN FALANCA BEYEFENDİNİN ADI, ÖBÜR TARAFIN DA DA ŞÖYLE BİR YAZI VARDI...



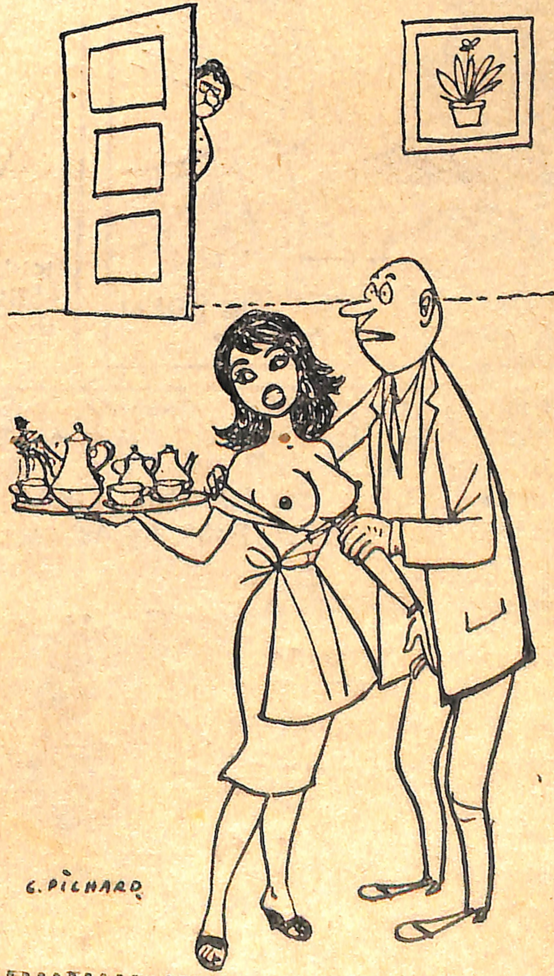
Dünya Karikatürleri

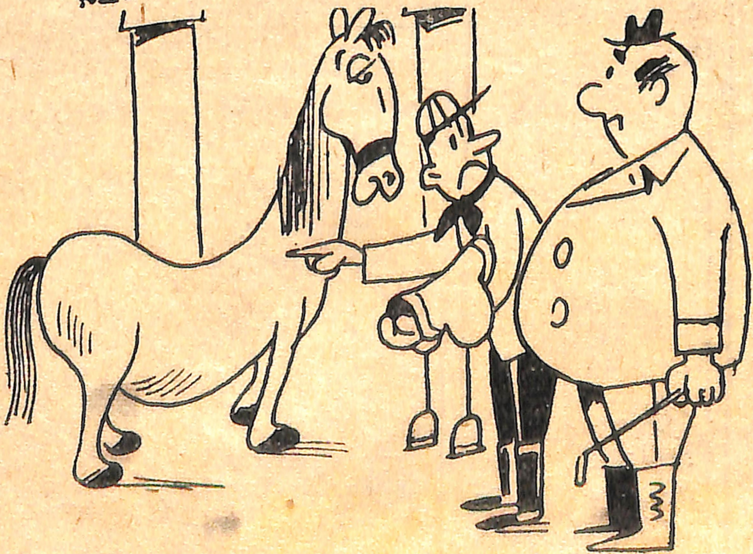


-NE YAPAYIM? KOPYA KAĞIDI OLMADIĞI İÇİN İKİ KATİBE KULLANIYORUM...
-İNGİLİZ-



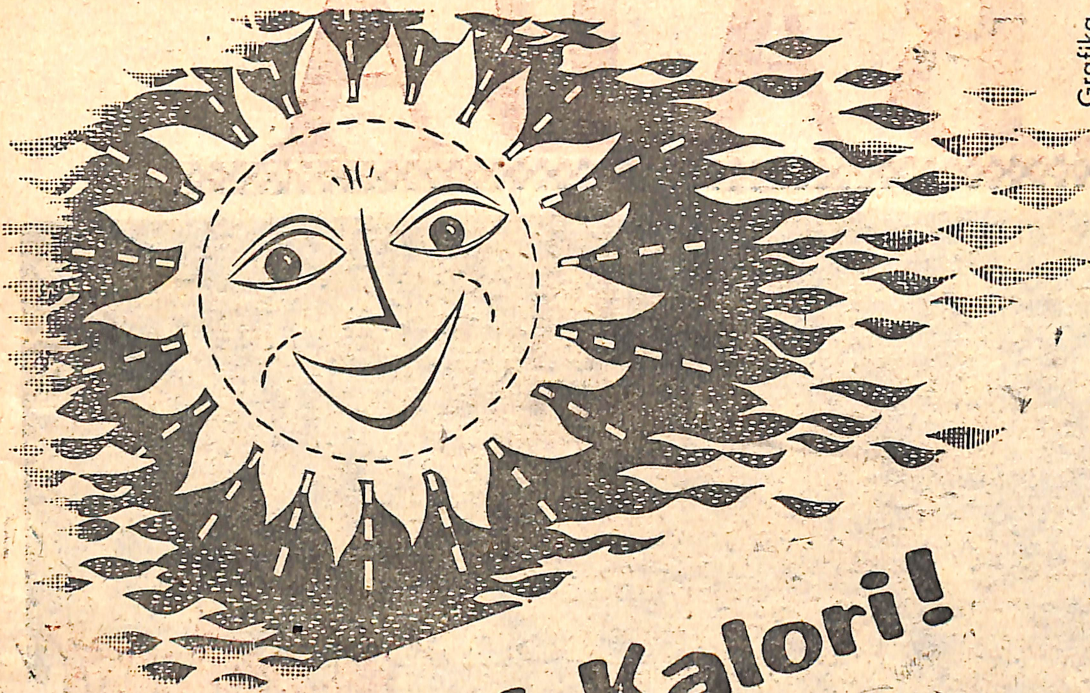
YAZISIZ
-ALMAN-





-BU MU? DÜN TECRÜBE ETTİĞİNİZ HAYVAN, BEYEFENDİ
-AVUSTURYA-

-BAYAN... BAYAAAN... ÇABUK YETİŞMEZSENİZ MESULİYET KABUL ETMEM...
-FRANSIZ-



Grafika

Vitamin! Kalori!

Gıda bitkilerine vitamin ve kalori kaynağını veren güneştir.

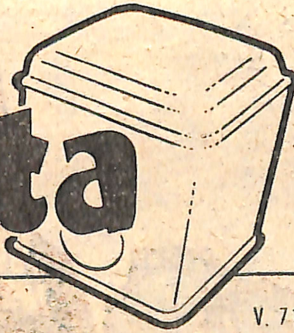
Bu aynı kaynak, herkesin bildiği gibi, güneşin altında biten nebatların yağları ile imâl edilen VİTA'da da vardır.

Üstelik, bütün sene boyunca VİTA'ya kâfi miktarda A ve D vitaminleri ilâve edilir.

Kalitesi hep aynı, kokusu ve tadı nefis olan VİTA'nın esaslı bir hususiyeti daha vardır: hafiftir ve kolay hazmedilir.

En iyinin iyisi yoktur.

Vita





V. 71

DENİZCİLİK Bankası

1958 YILINDA

Suadiye'de Apartman Katları

VE

1160 kişiye para ikramiyesi

AYRICA

BEDAVA OLARAK

İç ve Dış Seyahatler

YALOVA'DA

Bir Hafta İstirahat

T. C.

ZİRAAT BANKASI

Tasarruf hesapları 1958 yılı ikramiye plânında

3.000.000 Lira

P a r a ,

3.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi

v a r d ı r .

Sahibi:
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden:
NEHAR TÜBLEK

Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire: 8

Belediye - İstanbul

Abone Seneliği 37.5
Altı aylığı 19 lira

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Kapak baskısı:
ŞAKA MATBAASI

AKBABA



— Sinema yıldızı olmak için mutlaka böyle şeyler yapmamız lâzım mı?.